

CAPITOLUL 1

Introducere

Mângâiere și speranță prin Scripturi

În capitolul cincisprezece din Epistola către Romani, versetul patru, Duhul lui Dumnezeu, prin apostolul Pavel, își pune sigiliul de aprobare asupra Vechiului Testament în întregime evidențiind scopul pentru care a fost scris acesta. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.“

Motivul pentru care găsim mângâiere și speranță în Vechiul Testament este descoperit clar de Hristos când, în răspunsul Său către evrei, El a arătat clar că acesta, și în special scrierile lui Moise, are autoritate divină, spunând: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.“ „Căci, dacă ai crede pe Moise, M-ai crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.“ „Dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?“ (Ioan 5:39, 46, 47). Putem găsi mângâiere și speranță în Scripturi, pentru că Hristos este în ele.

Duhul Vechiului Testament este Duhul lui Hristos. Citim despre vechii profeți, că „ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.“ (1 Petru 1:11)

VECHIUL TESTAMENT ESTE EVANGHELIA: Și nu numai atât, dar Vechiul Testament conține Evanghelia. În versetul care urmează ultimului citat se spune: „Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.“ Înseamnă că profeții, printre care și Moise, au predicat aceleași lucruri care au fost predicate de apostoli, și anume Evanghelia. Cum Evanghelia lui Dumnezeu „privește pe Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru“ (Rom.1:1-3), iar evreii ar fi crezut în mod necesar în Isus dacă l-ar fi crezut pe Moise, deoarece Moise a scris despre Hristos, urmează că ceea ce Moise a scris a fost Evanghelia.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE: Prima carte pe care a scris-o Moise prin inspirația Duhului lui Dumnezeu, a fost istoria creațiunii. Acesta este deci unul dintre lucrurile prin care noi primim speranță și mângâiere. De ce putem primi speranță și mângâiere prin istoria creațiunii? Pentru că această istorie conține Evanghelia. Câteva cuvinte vor ajuta la stabilirea acestui fapt înainte de a începe studiul lecțiilor în detaliu.

Declarația apostolului că Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“ (Rom.1:16), este familiară tuturor acelor care au auzit Evanghelia predicându-se. Evanghelia este manifestarea puterii lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Același lucru este afirmat în principiu de apostolul Petru când vorbește despre moștenirea rezervată în ceruri acelor care „sunt păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuire“ (1 Petru 1:5).

CREAȚIUNEA, MĂSURA PUTERII LUI DUMNEZEU: Dar care este măsura puterii lui Dumnezeu? Unde se vede aceasta într-o formă concretă? Citiți Romani 1:20 unde ni se spune că încă de la crearea lumii, lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu, chiar puterea Sa veșnică și divinitatea Sa sunt clar văzute, fiind înțelese prin lucrurile care există. De aceea, oricine poate vedea în creațiune puterea lui Dumnezeu. Însă puterea lui Dumnezeu în ceea ce privește mântuirea este Evanghelia. Deci lucrările creațiunii predică Evanghelia. Acest adevăr este prezentat în Psalmul 19, unde citim: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii.“

Ideea este că indiferent ce limbă vorbesc, oamenii pot înțelege limba cerului. Solia aceasta poate fi mult mai ușor înțeleasă decât dacă ar fi rostită în cuvinte; pentru că nu toți oamenii pot înțelege aceeași limbă articulată, dar toți cei care posedă rațiune pot înțelege limbajul simplu al lucrărilor lui Dumnezeu.

Acest gând este frumos exprimat în următoarele versuri scrise de Addison:

„Întinsul firmament din înalt,
Cu întreg cerul albastru, diafan,
Și cerurile înstelate, un cadru strălucitor,
Fac cunoscut pe marele lor Creator;
Neobositul soare, în fiecare zi
Descoperă a Făcătorului său putere,
Vestind fiecărei regiuni
Lucrarea Atotputernicei mâini.

De îndată ce umbra serii se aşterne,
Luna continuă povestea minunată;
Şi în fiecare noapte, pământului ce ascultă
Istoria naşterii sale repetă;
În timp ce toate stelele din jurul ei ard,
Şi toate planetele la rândul lor
Aprobă spusele rotindu-se,
Răspândind adevărul de la pol la pol.

Şi ce dacă într-o solemnă tăcere toate
Se mişcă în jurul bilei terestre întunecate?
Şi ce dacă nici o voce, nici un sunet
Printre orbitele luminoase nu se aude?
În urechea raţiunii se aude bucuria lor
Şi rostesc toate cu o voce minunată
Cântând în strălucirea lor
'Mâna care ne-a făcut este Divină'."

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu iar puterea lui Dumnezeu este manifestată în lucrurile pe care El le-a făcut; deci psalmistul vorbeşte despre Evanghelia pe care o propovăduieşte cerul. Că așa stau lucrurile o arată apostolul Pavel în Romani 10:15-18: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!" Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: 'Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?' Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. Dar eu întreb: 'N-au auzit ei?' Ba da; căci 'glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.'" Apostolul vorbește aici despre Evanghelie, care, spune el, nu a fost ascultată de toți. Apoi el declară că toți au auzit și ca dovadă el citează din Psalmul 19: „Răsunetul lor străbate tot pământul și glasul lor merge până la marginea lumii." Ce să spună glasul lor? Desigur ceva privind Evanghelia. Astfel, avem o dovadă clară că cerurile vestesc Evanghelia. Nu există nici un om atât de analfabet încât să nu poată citi Evanghelia; și nici un om nu este atât de surd sau de izolat încât să nu audă predica Evangheliei. Acest adevăr va apare și mai evident pe măsură ce vom înainta în acest studiu.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 2

Prima zi

Creațiunea și răscumpărarea

„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“ (Geneza 1:1). În această propoziție scurtă este concentrată întreaga Evanghelie. Cel care citește corect poate primi o imensă mângâiere.

Mai întâi să analizăm cine a creat cerurile și pământul. „Dumnezeu le-a creat.“ Dar Hristos este Dumnezeu, oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui (Vezi Evrei 1:3). El Însuși a spus: „Eu și Tatăl una suntem.“ (Ioan 10:30) El a fost Acela care, reprezentându-L pe Tatăl, a creat cerurile și pământul. „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.“ (Ioan 1:1-3) Și din nou citim despre Hristos că „prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii sau dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El“ (Col. 1:16, 17).

Tatăl Însuși se adresează Fiului ca Dumnezeu și Creator. În primul capitol din Evrei se arată că Dumnezeu nu a spus nicicând îngerilor „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. „Dar Fiului I-a zis: 'Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate'“. Și a mai spus Fiului: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.“ (Evrei 1:5, 8, 10) Astfel putem fi siguri că atunci când citim în primul capitol al Genezei că „la început Dumnezeu a creat cerurile și pământul“, aceasta înseamnă Dumnezeu în Hristos.

Puterea creatoare este semnul distinctiv al divinității. Duhul Domnului, prin profetul Ieremia, prezintă deșertăciunea idoloilor și apoi continuă: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat vecinic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui. „Așa să le vorbiți: „Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de supt ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui.““ (Ieremia 10:10-12) Pământul a fost făcut prin puterea Lui și întocmit prin înțelepciunea Sa. Dar Hristos este „puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.“ Așa că aici Îl găsim din nou pe Hristos legat inseparabil de creație în calitate de Creator. Numai dacă Îl recunoaștem și ne închinăm lui Hristos în calitate de Creator îi vom recunoaște divinitatea.

Hristos este Răscumpărător datorită puterii Sale de Creator. Citim că „avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“, deoarece prin El au fost făcute toate lucrurile (Col. 1:14, 16). Dacă El nu ar fi Creator, El n-ar putea fi Răscumpărător. Aceasta înseamnă pur și simplu că puterea răscumpărătoare și puterea creatoare sunt idențice. A răscumpăra înseamnă a crea. Aceasta reiese din afirmația apostolului că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire; această afirmație este imediat urmată de alta care arată că puterea lui Dumnezeu se vede prin lucrurile care au fost făcute (Rom 1:16-20). Când privim lucrurile create și puterea manifestată în ele, noi contemplăm puterea răscumpărării.

S-au făcut multe speculații neîntemeiate ca să se determine care este mai importantă, răscumpărarea sau creațiunea. Mulți au crezut că răscumpărarea este o lucrare mai importantă decât creațiunea. O astfel de speculație este neîntemeiată, deoarece numai puterea infinită poate face aceste lucrări, iar puterea infinită nu poate fi măsurată de mintea omului. Dar deși nu putem măsura puterea, putem rezolva problema importanței celor două, pentru că Scripturile ne dau această informație. Nici una dintre ele nu este mai importantă, deoarece ambele sunt la fel. Răscumpărarea este creațiune. Răscumpărarea implică aceeași putere care a fost folosită la început pentru a crea lumea și tot ce este în ea, putere care este acum folosită pentru a salva oamenii și pământul din blestemul păcatului.

Scripturile sunt foarte clare în această privință. Psalmistul se roagă: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ Psalm 51:10 Apostolul spune că „dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă“ (2 Cor.5:17) sau o nouă creațiune. Și citim din nou, „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:8-10).

Comparat cu Dumnezeu, omul nu este decât o „nimicnicie și deșertăciune“. (Isaia 40:17) În el „nu locuiește nimic bun“. (Rom. 7:18) Acum aceeași putere care la început a făcut pământul din nimic, îl ia pe om, dacă el dorește, și face din el ceea ce este „spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui“.

CUVÂNTUL CREATOR: După ce am văzut că Hristos Cuvântul este Creatorul tuturor lucrurilor și că El răscumpără prin puterea Sa creatoare, să vedem acum ce ne spune Biblia despre modul în care a creat El. Iată răspunsul: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. El îngrămădește apele mării într-un morman și pune adâncurile în cămări. Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.“ (Psalm 33:6-9) Este foarte simplu și minunat prin chiar simplitatea aceasta. Pe drept cuvânt putem exclama: „Ce cuvânt este acesta!“

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.“ (Evrei 11:3) Cum știm în ce fel au fost făcute lumile? Prin credință. Credința conduce la cunoștință.

Aceasta este lucrarea ei specială. Cunoștința câștigată prin credință nu este vagă și incertă, ci este cea mai sigură dintre toate cunoștințele. De fapt, nu există o adevărată cunoștință care să nu provină din credință. Cunoștința care vine pe orice altă cale este speculație. Necedinciosul consideră credința o nebunie, dar cel credincios știe că temelia acesteia este credința. Cine crede, cunoaște.

Cunoașterea alfabetului este unul dintre cele mai banale lucruri din lume. Acesta stă la baza oricărei cunoștințe. Nimeni nu ridiculizează un copil care spune că știe literele alfabetului și care declară hotărât, în ciuda oricărei opinii contrare, că 'A' este 'A'. Și totuși el știe acest lucru numai prin credință. El nu a făcut niciodată cercetări personale; el a acceptat afirmația profesorului. Și profesorul a trebuit să învețe alfabetul în același mod - prin credință. Profesorului nu i s-a demonstrat că 'A' este 'A'. Nu s-ar fi putut. Dacă ar fi refuzat să creadă până când i s-ar fi demonstrat, el nu ar fi învățat niciodată să citească. El trebuia să accepte aceasta prin credință, după care s-ar fi dovedit adevărată în orice situație. De nimic nu sunt oamenii mai siguri decât de literele alfabetului și în același timp nu există nimic altceva care să depindă mai mult de credință.

După cum copilul învață alfabetul noi învățăm adevărurile lui Dumnezeu. Oricine primește împărăția cerului s-o primească ca un copil. Prin credință învățăm să-L cunoaștem pe Isus Hristos care este Alfa și Omega, întregul alfabet al lui Dumnezeu. Cel care crede afirmația simplă a Bibliei privind creațiunea poate fi sigur că Dumnezeu a creat într-adevăr cerurile și pământul prin puterea cuvântului Său. Faptul că un necredincios se îndoiește de aceasta și crede că e o prostie nu-l afectează, tot așa cum cunoașterea de către noi a alfabetului nu este afectată sau contrazisă de ignoranța altcuiva.

„Prin cuvântul Domnului s-au făcut cerurile; și toată mulțimea stelelor prin suflarea gurii Lui.“ În revista „Century“, din mai 1891, există o descriere foarte interesantă privind producerea de imagini ale vocii. Articolul se intitula „Sunetul vizibil“. Doamna Watts Hughes a inventat un dispozitiv simplu pentru a testa intensitatea sunetelor vocale. Dispozitivul folosit era format dintr-o membrană elastică ce acoperea un receptor în care era introdusă vocea printr-un tub cu extremitatea lărgită. Pe această membrană a fost presărat nisip sau o pudră fină. S-a constatat că atunci când se cânta în tub pudra era cu ușurință agitată de vibrațiile membranei, care erau corespondentul celor vocale, diferind în funcție de înălțimea și intensitatea sunetului. Desigur că aceasta era de așteptat. Dar surpriza a fost că în fiecare caz oscilația a produs forma unei plante sau flori sau chiar a unor forme inferioare de viață animală. Un fenomen similar se poate observa când suflarea noastră este îndreptată asupra ferestrei la temperaturi scăzute.

S-a constatat că atunci când pudra era uscată, ea nu reținea forma după ce vibrația vocii înceta. S-a umezit pudra ușor pentru ca diferitele forme obținute să poată fi reținute și fotografiate. (Aici Waggoner se referă la o fotografie a imaginii vocii.)

Aceasta arată că respirația, așa cum iese din plămâni, are forma unor lucruri vii, iar cântăreața și-a exprimat concluzia astfel:

„Încheind scurta mea prezentare referitoare la aceste imagini ale vocii, așa cum le-am observat eu, aș adăuga că experiențele mele au fost făcute în calitate de cântăreață, folosindu-mi vocea ca instrument de cercetare; trebuie să încredințez acest studiu altora mai pricepuți în științelor naturale pentru a armoniza aceste manifestări cu fapte și legi deja cunoscute. Totuși, parcurgând diferitele etape ale acestui experiment, am fost confruntată pe rând cu diverse întrebări, până când m-am găsit stând înaintea unui mister, în mare parte ascuns, deși anumite aspecte par a fi cunoscute. Aș vrea să mai spun că, zi după zi, cântând produceam diversele forme, după care ieșind din casă vedem corespondentul lor viu în florile în florile, ferigile și copacii din jurul meu. Și când vedeam din nou grămăjoarele de praf cum formează diverse fiiguri florale care apoi își desfășeau petalele așa cum se transformă bobocul în floare – am început să nădăjduiesc că aceste umile experimente ar putea dezvălui într-o oarecare măsură modul în care natura produce propriile ale frumuseți, și astfel să contribuie, într-o mică măsură, la descoperirea unei alte verigi din marele lanț al universului organizat care, așa cum ni se spune în Sfintele Scripturi, s-a format prin vocea lui Dumnezeu.“

Fragmentul de mai sus nu este dat ca exemplu privind modul în care Dumnezeu a adus la existență prin cuvânt, deoarece noi nu putem ști cum a făcut-o Dumnezeu, dar ne va servi ca să înțelegem acest adevăr. Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, dar el nu are putere de a crea. În suflarea sa pot exista numai forme ale lucrurilor vii; dar în suflarea lui Dumnezeu nu sunt numai forme, ci însăși lucrurile vii, pentru că El este Dumnezeu Cel Viu și cu El este „izvorul vieții“. Când El vorbește, cuvântul care numește un lucru, conține chiar lucrul respectiv. Ceea ce cuvântul descrie există într-o formă vie în acel cuvânt.

Referindu-se la Dumnezeu, apostolul Pavel descrie acest lucru prin cuvintele: „El ... care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.“ Aceasta este numai atributul al Divinității. Dacă un om cheamă un lucru care nu există, ca și cum ar exista, aceasta este minciună. Dar Dumnezeu o face, și El nu poate minți. Cum se întâmplă aceasta? Pur și simplu pentru că atunci când El cheamă un lucru pe nume, sau spune că un lucru va lua ființă, acesta deja există, chiar dacă nu poate fi văzut. Lucrul este în cuvântul Său. Când El numește un lucru care înainte n-a existat, în acea clipă lucrul respectiv există deoarece Cuvântul Său îl formează când îl numește. Când El spune că un lucru va fi, atunci acest lucru deja există, pentru că el există cu adevărat în cuvântul care a fost rostit. De aceea multe dintre profeții sunt exprimate la timpul trecut ca și cum ele deja s-au întâmplat. Așa că atunci când lumile au fost create Dumnezeu a vorbit și ele au apărut. Ele s-au format prin suflarea gurii Lui.

Acum vedeți ce temelie neclintită are cel credincios care știe că toate lucrurile au fost create prin cuvântul lui Dumnezeu și că atunci când Dumnezeu vorbește, lucrul numit de El există, plin de viață. Psalmistul spune că: „El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui.“ Psalm 85:8. „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea.“ Ef. 2:14. Dar pacea înseamnă neprihănire, pentru că citim: „Multă pace au cei ce iubesc Legea ta și nu li se întâmplă nici o nenorocire“ (Psalm 119:165), sau nimic nu-i va clătina. Și iarăși: „O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.“ (Isaia 48:18) Înseamnă că Dumnezeu rostește neprihănirea atunci când El rostește pacea. Și așa este, pentru că citim: „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.“ (Rom.3:21-26)

Observați că despre om se spune că nu are nici o neprihănire: „Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.“ (Rom.3:12) În om nu există nimic din care să fie făcută neprihănirea. De aceea neprihănirea lui Dumnezeu este pusă, literal, în și asupra tuturor celor care cred. Conform Scripturii, ei sunt îmbrăcați în neprihănire și umpluți cu ea. De fapt, ei devin „neprihănirea lui Dumnezeu“ în Hristos. Și cum se împlinește aceasta? Dumnezeu își declară neprihănirea Sa asupra celui care crede. A declara înseamnă a vorbi. Așa că Dumnezeu vorbește păcătosului, care nu este nimic, care nu are nimic și îi spune: „Tu ești neprihănit“, și imediat păcătosul care crede încetează de a mai fi păcătos și devine neprihănirea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu care vorbește neprihănire are chiar neprihănirea în el și îndată ce păcătosul crede și primește acel cuvânt în inima sa prin credință, în acel moment el are neprihănirea lui Dumnezeu în inima lui; și cum din inimă curge viața, rezultă că o nouă viață a început în el; și acea viață este o viață de ascultare față de poruncile lui Dumnezeu. Astfel credința este într-adevăr substanța lucrurilor nădăjduite, deoarece credința își însușește cuvântul lui Dumnezeu care este substanță.

CUVÂNTUL, O TEMELIE NECLINTITĂ: Același cuvânt care a creat pământul îl și susține. Cităm din nou cuvintele care vorbesc despre Hristos: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.“ (Col.1:16, 17) A ține înseamnă a păstra în forma originală. Deci toate lucrurile de pe pământ și pământul însuși își datorează existența lor continuă lui Hristos. Așa a declarat Pavel pe Aeropag: „În El avem viața, mișcarea și ființa.“ (Fapte 17:28)

Această susținere se face prin cuvântul Său. Astfel, „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte.“ (Evrei 1:1-3) Hristos este Cuvântul divin; El este în Cuvântul rostit; și astfel, cum toate lucrurile se țin în El, ele sunt susținute de cuvântul Său puternic.

Citiți și cuvintele scrise de apostolul Petru: „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de peire a oamenilor nelegiuiți.“ (2 Petru 3:5-7) Același cuvânt care a făcut pământul, l-a scos din apă cu ajutorul apei, l-a transformat prin apă și încă îl susține. Cuvântul deci trebuie să fie într-adevăr real. Este mai real și mai solid decât pământul, tot așa cum temelii unui lucru trebuie să fie mai solidă decât lucrul respectiv. Acel cuvânt este „viu și rămâne în veac“. (1 Petru 1:23) Deci cel care crede nu va fi niciodată în pierdere.

Va veni un timp când „pământul se va clătina ca un om beat, va tremura ca o colibă“ (Isaia 24:19, 20); când insulele vor aluneca și se vor „clătina munții în inima mărilor“. Dar chiar în acel timp îngrozitor creștinul va putea spune: „Domnul este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.“ (Psalm 46:1, 2)

ZIDIND PE CUVÂNT: „De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelii zidite pe stâncă. Însă ori și cine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.“ (Matei 7:24-27)

Hristos este stâncă. Despre vechii israeliți citim că „ei au bătut aceeași bătură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos.“ (1 Cor.10:4) Psalmistul spune: „El este Stâncă mea, în care nu este nelegiuire.“ Acelora care îl consideră pacea lor, li se spune: „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor,

piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.“ (Efeseni 2:19, 20) Noi nu suntem zidiți pe apostoli și profeți, ci pe temelia pe care ei au zidit: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos.“ (1 Cor. 3:11)

Conform cuvântului lui Hristos din Predica de pe Munte, noi zidim pe stâncă auzind și împlinind cuvintele Lui. Cuvântul lui Dumnezeu este „Dumnezeu suflare“ și deci este plin de propria Sa viață. „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu“ (Rom.10:17), iar Hristos locuiește în inimă prin credință; deci cuvântul îl are pe Hristos în el, pentru că îl aduce pe Hristos în inimă. Cuvântul unui om îl reprezintă pe acest. Și are aceeași valoare ca și el. Dacă el are un caracter fără valoare, cuvântul lui nu valorează nimic; dar dacă el este un om onorabil și a promis un lucru, cuvântul lui are aceeași valoare ca și el sau ceea ce poate face el. Cuvântul îl reprezintă. Spunem că un om face un lucru pe care servitorul lui îl face ascultând de cuvântul său. Astfel cuvântul lui Dumnezeu îl reprezintă. Tot ce este valoros în Dumnezeu este și în cuvântul Său. El îl reprezintă, pentru că este plin de viața Sa.

Avraam este un exemplu minunat de felul cum se zidește pe Hristos prin credință în cuvântul Său. Dumnezeu a făcut o făgăduință lui Avraam care, ca toate făgăduințele lui Dumnezeu, a fost în Hristos. Apoi raportul biblic spune despre Avraam: „Și el a crezut în Domnul; și aceasta i-a fost socotită neprihănire“ (Gen.15:6) Este ceva special în legătură cu această expresie „el a crezut în Domnul“. Cuvântul „a crezut“ provine din cuvântul ebraic „amin“. Cuvântul „amin“ redă aproape exact forma ebraică. Cuvântul nu este tradus, ci pur și simplu transferat. Este un cuvânt ebraic și apare în diferite limbi în care este tradusă Biblia. Greaca, latina, franceza, germana, spaniola, daneza, engleza, etc., în toate se găsește același cuvânt, „amin“.

Ideea de bază a cuvântului este fermitate. Ideea de soliditate și stabilitate este atașată acestuia. El are o mulțime de definiții, toate având aceeași semnificație. O definiție este „a construi, a depinde de“. Deci, literal, Avraam a zidit pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit neprihănire. Aceasta se armonizează cu ideea potrivit căreia cuvântul lui Dumnezeu este o temelie. Semnificația principală a cuvântului evocând ceva substanțial, pe care se poate zidi, este transferată în limbajul uzual. Noi spunem despre cineva „Te poți baza pe cuvântul lui“. Aceasta înseamnă că te poți baza pe el. Deci dacă acest lucru este adevărat în cazul unui om, cu atât mai mult este adevărat în cazul lui Dumnezeu. Noi ne putem sprijini pe cuvântul Său, pentru că el ne va ține.

Această definiție redă mai clar conceptul biblic al credinței, altfel decât este în general știut. Oamenii, în general, sunt convinși că a crede nu înseamnă nimic mai mult decât a da din cap afirmativ. Credința în Domnul este mult mai mult decât atât. Ea înseamnă a considera acest cuvânt drept cel mai sigur lucru din Univers, deoarece acesta susține Universul, înseamnă a-ți clădi sufletul și toate speranțele pe el chiar dacă totul pare a fi împotriva. Înseamnă să mergi unde pare că nu este nimic, cu condiția să fie acolo cuvântul Domnului, ca o temelie de neclintit. Poetul Whittier a exprimat astfel aceasta:

„Nimic înainte, nimic în înapoi:
Pașii credinței
S sărijină pe vidul aparent găsind
Stânca dedesubt.“

Când Domnul a spus lui Petru: „Vino“, în timp ce El umbla pe apă, Petru a ieșit din barcă și s-a îndreptat spre Domnul Său. Este contrar naturii ca un om să meargă pe apă. Este imposibil ca apa să susțină un om. Ce l-a susținut pe Petru? A fost cuvântul „Vino“. Când Domnul rostește un cuvânt, lucrul descris este în cuvânt; așa că atunci când El l-a zis lui Petru „Vino“, puterea de a veni era în cuvânt. Pe el a mers Petru cât a mers. Când s-a uitat apoi în jur la valurile violente, a început să se scufunde. De ce? Pentru că atunci a uitat de cuvânt și s-a gândit numai la apă. Îndată ce a părăsit cuvântul el a început să se scufunde, deoarece apa nu avea nici o putere să-l țină. Numai cuvântul Domnului îl putea ține deasupra apei. Dacă cuvântul Domnului i-ar fi spus să meargă în aer, el ar fi putut s-o facă tot atât de ușor ca și pe apă. Cuvântul Domnului l-a purtat pe Ilie prin aer; așa va face pentru toți care învață puterea acestuia.

Dar notați faptul că atunci când Avraam a zidit pe Domnul, aceasta i s-a socotit neprihănire. Domnul nu face niciodată greșeli în aprecierea Sa. Când credința lui Avraam i-a fost socotită ca neprihănire, a fost pentru că aceasta a fost într-adevăr neprihănire. Cum așa? Păi, deoarece Avraam a zidit pe Dumnezeu, el a zidit pe neprihănirea veșnică. „El este stânca Mea și nu este fărădelege în El.“ El a devenit una cu Domnul și așa neprihănirea lui Dumnezeu a fost a lui cu adevărat.

„Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori.“ (Psalm 12:6) Deci cel care construiește pe Stânca Isus Hristos prin acceptarea cuvântului Său prin credință vie, construiește pe temelia încercată. Astfel citim: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii. Așa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea. Ori de câte ori va trece, vă va apuca; căci va trece în toate diminețile, zi și noapte, și numai vuietul ei vă va îngrozi.'“ (Isaia 28:16-19)

Hristos este temelia încercată. Neprihănirea este legea după care se conduce. Caracterul Său este caracterizat de o perfectă credincioșie și corectitudine. Satana și-a folosit întreaga iscusință încercând să-L facă să păcătuiască și nu a reușit.

El este o temelie sigură. Noi zidim prin credință în cuvântul Său, așa cum El Însuși a spus. Și șuvoaiile vor veni. Va fi o calamitate devastatoare care va spulbera adăpostul minciunilor și pe toți cei care au construit pe o temelie falsă. Casa zidită pe nisip va cădea cu siguranță. Când furtuna începe să sufle cu furie, cei care au făcut din minciună adăpostul lor vor fugi să-și scape viața pentru că temelia lor începe să se clatine; dar șuvoiul îi va duce. Acesta este tabloul prezentat de cele două pasaje din Scriptură.

Dar cu totul altfel se va întâmpla cu cei care au zidit pe Stâncă veacurilor. Această temelie sigură va rezista oricărei încercări. Nimic nu o va clinti. Aceia care au zidit pe ea nu se vor grăbi. Ei au constatat adesea că acesta este un adăpost sigur, așa că vor privi liniștiți la șuvoaie. Ei nu au nevoie să fugă pentru a-și scăpa viața. Pentru că au zidit pe stâncă, ei sunt tot atât de în siguranță ca stâncă însăși. Și de ce? Deoarece ei sunt chiar o parte din Stâncă, pentru că Stâncă zidește pe toți cei care zidesc pe ea. Ascultați cuvântul apostolului: „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.“ (Fapte 20:32) Când cineva zidește pe Stâncă, Stâncă însăși, fiind o stâncă vie, crește în el, așa că temelia și construcția sunt una. Acest lucru este arătat în multe pasaje din Scripturi. Vom prezenta câteva: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească frați.“ (Evrei 2:11) „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.“ (Efeseni 2:19-22) „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.“ (1 Petru 2:4,5) „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțămiri către Dumnezeu.“ (Col. 2:6,7)

Găsim aici avem combinate comparația cu o casă și cu o plantă. Este perfect normal, deoarece Stâncă pe care noi zidim este o piatră vie care dă viață aceluia care sunt zidiți pe ea, așa că ei, ca pietre vii, cresc într-o zidire. Cele două imagini sunt combinate de apostolul Pavel, „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu“ (1 Cor.3:9)

Acest lucru este arătat în mod strălucit în îndemnul adresat de Iosafat Israelului când, la porunca lui Dumnezeu, ei au ieșit împotriva unei forțe mult superioare lor, având încredere în cuvântul Său, că El va lupta pentru ei: „A doua zi, au pornit disdedimineață spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: 'Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti.'“ (2 Cron.20:20) După cum am văzut în cazul lui Avraam, cuvântul „a crede“ este din ebraicul „Amin“. Cuvântul „întăriți“ este o altă formă a aceluiași cuvânt. Așa că acest pasaj poate fi redat astfel: „Zidiți pe Domnul Dumnezeu vostru și veți fi zidiți.“

SOLIA MÂNGÂIERII: Vom mai aminti încă un pasaj pentru a arăta câtă speranță și mângâiere sunt conținute în lucrurile care au fost scrise odinioară. Capitolul 40 din Isaia este în întregime o solie a mângâierii. Se începe așa: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru“. Urmează o asigurare a iertării și apoi o solie specială este dată prin glasul celui care strigă în pustie. Acea solie este puterea cuvântului lui Dumnezeu în contrast cu slăbiciunea omului. „Un glas zice: 'Strigă ! - Și eu am răspuns: 'Ce să strig?' - 'Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când suflă vântul Domnului peste ea.' În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac“ (Isaia 40:6-8)

Urmează apoi prezentarea puterii cuvântului. Se face referire la lucrările creației și puterea lui Dumnezeu este prezentată în contrast cu slăbiciunea oamenilor. Apoi vine minunatul pasaj : „'Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?' zice Cel Sfânt. 'Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.'“ (Isaia 40:25, 26)

Aici se face din nou referire la faptul că Dumnezeu este cel care susține cerurile, că puterea Lui este cea care ține corpurile cerești la locurile lor. Fără această susținere ar fi haos. În versetele următoare această realitate este prezentată poporului lui Dumnezeu ca o deosebită încurajare: „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: 'Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?' Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.“ (Isaia 40:27-29)

Ce lecție de încredere găsim aici! „Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că 'Puterea este a lui Dumnezeu.'“ (Psalm 62:11) Această putere este puterea care susține cerurile, stelele și planetele. Este puterea pe care El o dă celor slabi și celor care nu au putere, dacă ei au încredere în El. Dacă un suflet descurajat este dispus să contempleze chiar și pentru puțin timp cerul, gândindu-se în același timp la acest pasaj, va putea mai mult ca oricând să înțeleagă ce a vrut să spună apostolul când a zis: „Întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie“ (Col. 1:11)

Dar ce au vrut toate acestea să arate? Puterea cuvântului; pentru că prin cuvântul puterii Sale sunt susținute toate lucrurile. Cuvântul Domnului este Cel ce a creat toate lucrurile. Acest cuvânt ne este adus în atenție în prima parte a

capitolului, în contrast cu carnea, drept cuvântul care rămâne veșnic. Citiți acum capitolul 40 din Isaia în întregime, în special versetele 6-8 și 26 apoi citiți comentariul apostolului Petru: „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.“ (1 Petru 1:23-25) Aici avem citatul din capitolul 40 al cărții lui Isaia privind cuvântul lui Dumnezeu care creează și susține toate lucrurile. Cuvântul cel viu, este viața și puterea tuturor lucrurilor. După ce ați studiat toate acestea citiți cuvintele de încheiere ale capitolului: „Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.“

Evanghelia este deci pur și simplu puterea creatoare a lui Dumnezeu aplicată la om. Orice evanghelie care omite creațiunea, sau care nu predică puterea creatoare a lui Dumnezeu văzută în lucrurile pe care El le-a făcut și care nu mângâie pe oameni prin această putere, făcând apel la ei s-o considere neîncetat drept unica lor sursă de putere, este „o altă evanghelie“, care nu este de fapt o evanghelie, pentru că alta nu poate fi.

Aceasta este deci lecția de învățat „la început“. Cel care a învățat-o este o nouă creațiune în Hristos și este gata să învețe pe cea care urmează; și anume lecția creșterii. Având în minte aceste lucruri minunate, cât de nepotrivite și inutile par temerile pe care le exprimă unii: „Mă tem că dacă încep viața de creștin nu voi putea rezista.“ Desigur că nu ai putea rezista. Tu ești fără putere, dar ajutorul a fost pus la dispoziție Unuia care este puternic. El poate să te facă să stai în picioare și să te păstreze până la sfârșit. „Păstrat prin puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să se descopere în timpul din urmă.“ Deci:

„A Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.“ (Iuda 24,25)

SĂ FIE LUMINĂ: „Dumnezeu a zis: 'Să fie lumină!' Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.“ (Geneza 1:3,4)

Până atunci fusese întuneric deasupra abisului. Dar nu era întunericul cu care suntem obișnuiți; pentru că în cel mai dens întuneric pe care omul l-a cunoscut de atunci (probabil doar cu excepția plăgii întunericului din Egipt) a existat și puțină lumină. Puțină lumină împrăstie întunericul chiar în noaptea cea mai neagră, când nu apare nici luna și nici o stea nu se vede; dar aici este vorba de un întuneric pe care omul nu-l poate concepe, pentru că lumea nu fusese încă creată.

Din acest întuneric gros Dumnezeu a poruncit luminii să lumineze. Apostolul ne spune că Dumnezeu a „poruncit luminii să lumineze din întuneric“. Astfel suntem din nou conduși să contemplăm minunea puterii creatoare. Dumnezeu nu lucrează ca omul. Omul trebuie să aibă tot materialul pregătit la îndemână când construiește ceva. Dumnezeu nu este limitat în felul acesta. Nimicul absolut este tot atât de potrivit pentru scopul Său ca orice altceva. „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele se sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.“ (1 Cor. 1:27-29) Și aceasta de dragul nostru, pentru ca noi să învățăm să ne punem încrederea în El.

Ba încă atunci când Dumnezeu a făcut lumina, El a făcut-o să lumineze din întuneric. Putem spune că a făcut lumina din întuneric? Nu ar fi greșit, pentru că aceasta este în puterea lui Dumnezeu. „Dacă voi zice: 'Cel puțin întunericul mă va acoperi, - și se va face noapte lumina dimprejurul meu!' Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina.“ (Psalm 139:11,12) Și vorbind despre mângâierea poporului Său în timp de strămtorare, Dumnezeu spune: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, și nu-i voi părăsi.“ (Isaia 42:16)

Nimic nu este prea greu pentru Domnul. El Însuși este sursa tuturor lucrurilor. Omul înțelept vede pe Dumnezeu în toate lucrările Sale. El și-a imprimat ființa în toată creațiunea. Totul este încărcat de personalitatea Sa. Întunericul gros al păgânilor a provenit din pervertirea acestui adevăr. În loc de a vedea puterea lui Dumnezeu în toate, ei au spus că orice este Dumnezeu. Astfel ei au transformat adevărul lui Dumnezeu în minciună. Dar faptul că totul izvorăște din Dumnezeu este o realitate. Astfel a putut Dumnezeu să facă lumina să lumineze în întuneric, pentru că El Însuși este lumină. „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric.“ (1 Ioan 1:5)

Să nu uităm, în timp ce studiem creațiunea, că Hristos este Creatorul. El este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. El a fost acela care a creat lumina. El a făcut-o din El Însuși, pentru că în El toate lucrurile sunt create. Hristos este lumina lumii nu numai în sensul spiritual. Lumina care bucură ochii oamenilor este lumina care vine de la Hristos. Vizibilul ne învață despre invizibil. Naturalul ne ajută să descoperim spiritualul. Lumina fizică care luminează lumea este menită să ne învețe că Dumnezeu este lumină și că lumina Sa spirituală se revarsă asupra tuturor nefiind mai puțin reală. „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, El este milostiv, îndurător și drept“ (Psalm 112:4), așa că El poate spune: „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăș, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!“ (Mica 7:8)

Hristos este lumina lumii. Așa că citim că atunci când El a intrat în Galilea cuvintele profetului privind acea regiune au fost împlinite: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor, Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina.“ (Matei 4:15,16) Păcatul este întuneric. El vine de la prințul întunericului și aduce întuneric. Cuvântul Domnului este lumină; dar aceasta era de fapt ascunsă oamenilor când Domnul a venit pe pământ. Oamenii, înțelepți în propria lor înfumurare, și-au asumat „interpretarea“ Legii lui Dumnezeu și, în consecință, au acoperit-o în întregime. Ei au sustras cheia cunoștinței. Așa a fost în Evul Mediu, cunoscut în general ca Evul întunecat, când Biblia a fost carte interzisă. Ea a fost închisă în celule întunecoase și razele ei nu au luminat pe oameni. Oamenii orbecăiau căutând lumina și nu știau pe ce cale să apuce. Cunoștința de Dumnezeu aproape că a pierit pe pământ; pentru că nici chiar preoții, ale căror buze trebuiau să păstreze cunoștința, nu cunoșteau Oracolele vii. Satana a făcut ca idei false despre Dumnezeu și dreptate să predomine.

Într-un întuneric asemănător cu acesta a venit Hristos, Lumina Lumii. Pentru cei care erau în întuneric a răsărit lumina. Lumina a luminat în întuneric și întunericul nu a cuprins-o și nici nu a biruit-o. Nimic nu poate să înăbușe Lumina divină, vie. Când oamenii rătăceau în întuneric și nu cunoșteau calea adevărului, lumina vieții lui Hristos a strălucit în întuneric ca să le arate calea. Toate acestea le-a văzut bătrânul Simon când L-a luat pe copilul Isus în brațele sale și a zis: „Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel.“ (Luca 2:30-32)

LUMINA VIEȚII: Păcatul nu este numai întuneric, el este și moarte: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.“ (Romani 5:12) Pentru că „umblarea după lucrurile firii pământești este moarte“. (Romani 8:6) „Și păcatul odată făcut aduce moartea.“ (Iacov 1:15); pentru că „boldul morții este păcatul“ (1 Cor. 15:56) Păcatul și moartea vin de la Satana, pentru că el este acela care are puterea morții. Deci ni se spune că noi nu ne luptăm cu carnea și sângele, ci cu căpeteniile întunericului lumii acesteia. Întunericul acestei lumi este întunericul păcatului și acesta este umbra morții. Aceia care zac în păcat, zac în umbra morții; iar lumina care răsare pentru aceștia este viața fără păcat a lui Hristos.

După cum păcatul este moarte, tot așa neprihănirea este viață. „Umblarea după lucrurile Duhului este viață.“ („A gândi duhovnicește este viață.“ – traducerea literală.) A gândi duhovnicește înseamnă să ai gândul Duhului lui Dumnezeu; și aceasta înseamnă să ai viața și neprihănirea Sa. Înseamnă să ai legea lui Dumnezeu în minte, „pentru că știm că legea este duhovnicească“. Singurul lucru care poate împrăști întunericul este lumina. Așa că singurul lucru care poate eradică păcatul este neprihănirea. Și singurul lucru care poate birui moartea este viața.

Dar viața unui om nu poate câștiga biruința asupra morții, pentru că ea însăși este moartea. Păcatul se află în mod natural în inima oamenilor. „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om.“ (Marcu 7:21-23) Dar inima este sediul vieții „pentru că din ea ies izvoarele vieții“. (Prov. 4:23) Deci, cum păcatul este moarte și păcatul în formele sale diverse izvorăște din inimă, înseamnă că sursa vieții omului este otrăvită cu moarte. Viața omului nu este decât o moarte vie. Apostolul Pavel, după ce deplânge păcătoșenia absolută a omului firesc, strigă: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ (Rom.7:24)

Cum neprihănirea, și numai ea, este viață, omul nu poate găsi nici o speranță de viață în sine însuși, pentru că el nu poate obține neprihănirea din el însuși. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.“ (Luca 6:45) Omul are numai rău în inimă prin natură, deci el poate produce numai ce este rău. Scripturile oferă mărturie din belșug despre aceasta. Să le lăsăm să-și spună propria istorie.

„Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.“ (Rom 3:23) „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.“ (Rom.3:12) „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.“ (Rom.8:7,8) Indiferent cât de mult dorește sufletul trezit să facă ce știe că este bine, în el însuși nu are nici o putere să facă binele. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.“ (Gal. 5:17)

Deci, deoarece din rău nu poate ieși decât rău, iar inima omului produce numai rău, ar însemna să negi Scriptura dacă ai pretinde că omul poate să facă singur vreun lucru bun. În primul rând deoarece Biblia spune că el nu poate. În al doilea rând oricine spune că există vreo putere în om să facă binele prin aceasta el neagă că răul există în om. Pentru că în om nu poate exista și bine și rău în mod natural. O fântână nu poate da și apă dulce și apă amară. Puțină apă otrăvită va infesta întreaga fântână. „Puțin aluat dospește toată plămădeala.“ (1 Cor. 5:6) Astfel, dacă există rău în om prin natura sa, el trebuie să fie, cum spune Scriptura, în întregime rău. Deci, oricine spune că poate face de la el un lucru bun, oricât de mic, neagă că ar fi vreo urmă de rău în el. Dar Hristos a spus adevărul despre om în cuvintele: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.“ (Ioan 15:5)

În al treilea rând mai există o altă poziție posibilă pentru cel ce spune că poate să facă binele prin el însuși și anume pretinzând că poate transforma răul în bine. Sunt mulți care pretind că răul este numai un „bine nede dezvoltat“; dar aceștia nu sunt mai hotărâți decât cei care susțin că pot să facă binele prin ei înșiși. A spune că răul este bine nede dezvoltat înseamnă să

negi Biblia, care spune că omul nu are nimic bun în el. Iar a lăsa să se înțeleagă că păcatul poate fi schimbat în bunătate înseamnă a te așeza deasupra lui Dumnezeu; pentru că El nu poate face aceasta. Procedând astfel ar însemna ca Dumnezeu să se contradică, pentru că El este neprihănire.

Numai Dumnezeu este bun. Scriptura arată aceasta cu claritate. Când Hristos a fost pe pământ „tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenunchat înaintea Lui, și L-a întrebat: 'Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?' 'Pentru ce Mă numești bun?' i-a zis Isus. 'Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.'" (Marcu 10:17,18) Pentru că Dumnezeu singur este bun, înseamnă că oricine pretinde că are bunătate în el însuși, se face egal cu Dumnezeu. Omul care face aceasta practic se consideră a fi Dumnezeu.

Este clar că dacă un om urmează să primească neprihănire, el trebuie s-o obțină din afară. El trebuie, de fapt, să fie transformat într-un om nou. El trebuie să aibă o viață complet diferită de viața lui firească. Acest lucru este vag recunoscut în dorința exprimată frecvent de „a trăi o viață diferită“. Este exact ce trebuie să facă fiecare. Problema este că mulți încearcă să trăiască o altă viață folosind vechea viață a păcatului și acest lucru este imposibil. Pentru ca un om să trăiască o viață diferită este necesar ca el să aibă o viață diferită.

Din textul citat anterior reiese în mod clar de unde se poate obține această viață. Dumnezeu singur este bun. Viața Lui este bunătatea însăși. Viața lui Dumnezeu constă în fapte de bunătate. Viața cuiva este reprezentată de căile sale și toate căile lui Dumnezeu sunt bune. Legea lui Dumnezeu exprimă căile Sale, pentru că citim: „Ferice de cei fără prihană în calea lor, cari umblă întotdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor, cari nu săvârșesc nici o nelegiuire, și umblă în căile Lui!“ (Psalm 119: 1-3) Iar căile Sale sunt mult mai înalte decât căile omului, pentru că cerurile sunt mai presus decât pământul.

Neprihănirea lui Dumnezeu este un lucru pe care omul îl poate avea. Mântuitorul a spus ucenicilor: „Căutați întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa.“ (Matei 6:33) Dar unde s-o căutăm? În Hristos, pentru că Dumnezeu L-a făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. (1 Cor.1:30) În El noi putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Dar deoarece neprihănirea lui Dumnezeu este viața Sa, este imposibil să avem neprihănirea Sa fără să avem viața Sa. Această viață este în Hristos, pentru că Hristos este Dumnezeu și Dumnezeu a fost în Hristos împacând lumea cu sine. Singura viață trăită vreodată pe acest pământ, care a fost perfect neprihănită a fost viața lui Hristos. Numai viața Sa a putut rezista păcatului. „El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat“. (1 Ioan 3:5) Viața lui Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să căutăm.

Dar omul nu poate trăi viața lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu își poate trăi propria viață. Ar fi culmea îndrăznelii ca cineva să creadă că poate trăi viața lui Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu trebuie să se manifeste în om, dacă acesta are vreo neprihănire, dar Dumnezeu însuși trebuie să trăiască viața. Apostolul Pavel exprimă acest lucru astfel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.“ (Gal. 2:20)

Observați din nou ce ușor este pentru om să se așeze deasupra lui Dumnezeu. Cum neprihănirea este viață, chiar viața lui Dumnezeu, este evident că pentru un om care pretinde că are viața în sine însuși, că are în mod firesc în el un principiu care nu poate în nici un chip să moară, este ca și cum ar spune că are neprihănire în el însuși și astfel să pretindă indirect că este Dumnezeu. Acesta este din nou omul păcatului.

Această convingere i-a împiedicat pe farisei să-l accepte pe Hristos. Ei „se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți“ (Luca 18:9) Ei pretindeau că au credință în viața veșnică și cercetau Scripturile având în vedere acest lucru; dar Isus Le-a spus: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața.“ (Ioan 5:40) De ce nu vroiau ei să vină la El ca să aibă viața? Pentru că ei credeau că o au în ei înșiși. Pentru că neprihănirea este viață. Hristos a venit pe pământ cu singurul scop de a da viață oamenilor, pentru că viața lor fusese pervertită de păcat. El ne dă viața și aceasta ne dă neprihănirea Sa. Singurul motiv pentru care cineva nu vine la Hristos pentru viață este că el crede că o are deja. Repet, oricine pretinde că poate avea viața veșnică fără Hristos, pretinde că poate avea neprihănire fără Hristos. Cele două sunt echivalente.

Să citim câteva texte cunoscute pentru a sublinia acest adevăr. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.“ (Ioan 3:16) „După cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor aceluia, pe care i i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.“ (Ioan 17:2,3) „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.““ (Ioan 6:53) „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.“ (Ioan 6:57) Această viață este singura cale a neprihănității. Noi trebuie să „fim neprihănității lui Dumnezeu în El“. (2 Cor. 5:21)

Această viață este a noastră prin credință, pentru că cel drept va trăi prin credință. Aceasta nu înseamnă că viața nu este reală, ci că ea nu poate fi reținută decât prin credință. Când viața este primită, ea trebuie să fie și reținută. „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.“ (Col.2:6) Omul nu are viață ca și cum i s-ar cuveni și ar fi în puterea sa. Aceasta este viața Dumnezeu și nu a omului. „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.“ (1 Ioan 5:11,12) Viața lui Hristos este aceea care se manifestă în trupul muritor. (2 Cor. 4:11)

Această viață este lumina oamenilor. „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8:12) Această viață de neprihănire este dată oamenilor la fel de gratuit ca lumina zilei. Este tot atât de abundentă ca și lumina; este destulă pentru fiecare. O caracteristică a luminii este că ea se poate înmulți. O singură torță poate aprinde o mie de alte torțe și are aceeași lumină ca la început. Așa este și cu lumina vieții lui Hristos. El are fântâna vieții. Ea țâșnește din abundență din El. El poate da viață fiecărui om din lume, dacă dorește s-o primească, și încă are tot atât ca la început. El poate trăi în plinătatea Sa în orice om. Oricine crede primește în toată plinătatea viața lui Hristos. Hristos nu se împarte.

Aceia care stau în umbra morții, care este umbra pe care o aruncă păcatul, o pot îndepărta permițând luminii să lumineze înăuntru. Această lumină se va manifesta în plinătatea ei în Biserică înainte de sfârșit, astfel încât viața lui Hristos să se manifeste în fața lumii tot atât de clar ca în timpul când Hristos a fost pe pământ. Acesta va fi stindardul în jurul căruia se vor aduna mii, așa cum a fost la Cincizecime. Aceasta este lumina vieții lui Hristos despre care profetul spune: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava domnului răsare peste tine. Căci iată, întunerecul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste Tine răsare Domnul, și slava lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale.” (Isaia 60:1-3) Toate acestea și mult mai mult decât poate exprima condeiul unui om neinspirat sunt spuse în aceste cuvinte simple: „Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină“, și a fost lumină“.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 3

A doua zi

Norii sunt praful picioarelor Lui

„Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.“ Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.“ (Geneza 1:6-8)

La o primă apreciere se pare că lucrarea din ziua a doua a fost foarte săracă; dar în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu primele aprecieri ale omului sunt întotdeauna foarte limitate. Minunate lecții de speranță și mângâiere se pot învăța din acest scurt raport. Lucrarea făcută în această zi este adesea considerată în Biblie ca un exemplu al puterii minunate a lui Dumnezeu și să ne amintim că puterea lui Dumnezeu este speranța omului.

Cartea lui Iov conține unele descrieri extraordinare ale puterii și maiestății lui Dumnezeu. „El întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, și norii nu se sparg sub greutatea lor.“ (Iov 26:7,8) Cine poate să se plictisească vreodată privind norii în variatele lor forme? Ei sunt un veșnic motiv de uimire. Dacă ne gândim și la puterea minunată pe care o reprezintă. Gândiți-vă la cantitățile imense de apă pe care aceștia le conțin pentru a putea da ploaie la timp pe pământ! Pentru că puterea personală, directă a lui Dumnezeu face să plouă. Știința ne poate spune, în parte, ce condiții trebuie întrunite ca să cadă ploaia și ei pot prognoza când va ploua cu o precizie considerabilă, dar aceasta nu contrazice faptul că Dumnezeu poruncește să plouă.

Sunt multe lucruri pe care omul le-a observat în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și mai sunt multe altele de observat. Și aceasta este ceea ce dorește și Dumnezeu ca noi să facem. „El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui.“ (Ps. 111:4) Dar El dorește ca noi să le observăm numai cu scopul ca în ele să-L vedem pe El. Aceia care observă lucrurile lui Dumnezeu numai ca să le atribuie unei zeițe numite Natura, ca și cum Dumnezeu n-a avut nici o treabă cu ele, studiază fără rost. Natura este pur și simplu ceea ce putem observa din căile lui Dumnezeu. Nici o altă definiție mai bună nu poate fi dată decât aceea că „legile naturii sunt obiceiurile lui Dumnezeu“. Dar după ce omul își epuizează toată priceperea observând și calculând căile lui Dumnezeu el totuși trebuie să-și amintească că „acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?“ (Iov 26:14) Nu este posibil pentru omul mărginit să înțeleagă toate căile Dumnezeului infinit și în consecință știința umană în cel mai bun caz este foarte limitată.

Am spus că ploaia este produsă de puterea directă, personală a Domnului. Citiți cele ce urmează: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat vecinic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui. Așa să le vorbiți: „Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii, și scoate vântul din cămarile Lui.“ (Jeremia 10:10-13)

Ce intenționează să ne învețe aceasta? Întotdeauna puterea cuvântului lui Dumnezeu. Nu numai puterea cuvântului Domnului, ci și înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea prin care El rostește asupra noastră cuvântul neprihănirii. Citiți din nou cartea lui Iov. Capitolul 28 este unul dintre cele mai desăvârșite și sublime compoziții scrise vreodată de om, următoarele rânduri aflându-se la sfârșitul capitolului:

„De unde vine înțelepciunea? Unde este locuința priceperii? Este ascunsă de ochii tuturor celor vii, este ascunsă de păsările cerului. Adâncul și moartea zic: „Noi am auzit vorbindu-se de ea.“ Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința. Căci El vede până la marginile pământului, zărește totul sub ceruri. Când a rânduit greutatea vântului, și când a hotărât măsura apelor, când a dat legi ploii, și când a însemnat drumul fulgerului și tunetului, atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o, i-a pus temeliiile și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău, este pricepere.“ (Iov 28:20-28)

Psalmistul ne spune că „pământul este plin de bunătatea lui Dumnezeu“. (Psalm 33:5) Prin orice lucru din natură Dumnezeu dorește să învățăm o lecție despre El și iubirea Sa. Slujitorii lui Dumnezeu din toate timpurile au învățat unele din aceste lecții. În special acei oameni sfinți care au fost mișcați de Duhul Sfânt au văzut pe Dumnezeu în lucrările Sale. Dar în aceste zile, la fel cum s-a întâmplat cu filozofii de demult, oamenii cu o înțelepciune fantezistă, nu l-au reținut pe Dumnezeu în cunoștința lor și n-au ținut cont de El. Prea mulți, care au studiat lucrurile pământești și cerești, în loc să fie plini de uimire și laudă față de puterea extraordinară a lui Dumnezeu manifestată, s-au umplut de uimire față de realizările lor minunate, până când și-au închipuit că ei au creat lucrurile pe care le-au descoperit. Oamenii uită că aceste lucruri au existat secole înainte ca ei să se nască și aproape își imaginează că descoperirea lor este echivalentă cu crearea acestora. Ei vorbesc cu milă disprețuitoare despre oamenii care au scris Biblia, ca unii care au trăit într-o epocă înapoiată comparativ cu timpurile noastre, când "știința" nu făcuse nici o descoperire și care, în simplitatea lor, credeau că lucrurile pe care le vedem și le explicăm atât de ușor reprezintă rezultatul acțiunii directe a lui Dumnezeu. În acest caz, este mult mai bine să fi simplu decât să ai atât de multă înțelepciune care nu vine de la Dumnezeu și nici nu te conduce la El.

Dar să citim cuvintele unuia care a fost un mare om de știință, cuvintele unuia a cărui înțelepciune a fost minunea timpului său. Un om despre care Însuși Dumnezeu a spus: „Îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta“. (1 Regi 3:12) Un om despre care cuvântul inspirat spune:

„El era mai înțelept decât orice om, mai mult decât Etan, Ezrahitul, mai mult decât Heman, Calcol și Darda, fiii lui Mahol; și faima lui se răspândise printre toate neamurile, deprimprejur. A rostit trei mii de pilde, și a alcătuit o mie cinci cântări. A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit de asemenea despre dobitoace, despre păsări, despre târâtoare și despre pești. Veneau oameni din toate popoarele să asculte înțelepciunea lui Solomon, din partea tuturor împăraților pământului care auziseră vorbindu-se de înțelepciunea lui.“ (1 Împărați 4:31-34)

În proverbele sale el vorbește mult despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu și într-unul din ele el se referă direct la lucrarea care a fost făcută în cea de-a doua zi a săptămânii creației și o leagă de cuvântul lui Dumnezeu prin care ea a fost împlinită. Astfel, „Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el, și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta? Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos.“ (Prov. 30:4-6 Tradiția rabinică care spune că Agur a fost pseudonimul literar al lui Solomon a fost considerată corectă. Chiar dacă tradiția aceasta nu ar fi întemeiată, valoarea și frumusețea acestui pasaj nu este câtuși de puțin afectată)

Ploaia pe care Dumnezeu a închis-o în norii groși și pe care vocea Sa, aceeași voce care rostește pace și neprihănire, o face să cadă pe pământ, este o mărturie pentru noi a bunăvoinței lui Dumnezeu de a ierta. Ascultați îndrăzneala sfântă a profetului Ieremia: „Doamne, nu recunoaștem răutatea noastră, și nelegiuirea părinților noștri; căci am păcătuit împotriva Ta. Pentru Numele tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi! Este oare printre idoli neamurilor vreunul care să aducă ploaie? Sau poate cerul să dea ploaie? Nu dai Tu ploaie, Doamne, Dumnezeul nostru? Noi nădăjduim în Tine, căci Tu ai făcut toate aceste lucruri!“ (Ier. 14:20-22) Domnul este cel care produce ploaia; deci Îl vom aștepta cu încredere că El nu ne va lepăda, chiar dacă am păcătuit grav și că, pentru cuvântul pe care și L-a dat, ne va ierta păcatul.

NORII ȘI PLOAIA DE HAR: Așa cum mulți oameni se tem când văd norii pe cer, alții, tot atât de mulți se îngrijorează fără rost în fața norilor care se ridică în mintea lor. Cât de des am auzit despre oameni care au cunoscut binecuvântarea Domnului și s-au bucurat de ea, dar când au apărut norii n-au mai avut pace! Există diferite moduri de a privi norii.

Putem spune că norii sunt imateriali. Soarele poate să-i risipească și pentru că Soarele Neprihănitului strălucește întotdeauna, nu trebuie să intrăm sub norii îndoielii. Se poate merge pe deasupra norilor și cei care au avut această experiență pot să mărturisească că este locul cel mai plin de slavă. Nu mi-am putut niciodată imagina o scenă de o slavă mai minunată ca aceea care mi-a izbit privirea într-o seară după ce mă chinisem să urc panta estică a unui munte. Am ajuns în vârf înaintea de apusul soarelui, iar valea de pe partea cealaltă era plină de nori, luminați de splendoarea apusului de soare. Nu a fost numai o priveliște care încântă ochiul, ea a întâmpinat de asemenea o lecție care nu poate fi uitată niciodată.

Când norii se ridică trebuie să ne reamintim că Dumnezeu locuiește în mijlocul lor: „Domnul împărătește: să se veselească pământul, și să se bucure ostroavele cele multe! Norii și negura îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelie scaunului Său de domnie.“ (Psalm 97:1,2) Din mijlocul norului, din dragoste, a fost dată legea lui Dumnezeu, și noi știm că „Porunca Lui este viață veșnică“ (Ioan 12:50) Chiar dacă norii sunt groși și negri, noi trebuie să fim bucuroși, căci norul care Îl ascunde pe Dumnezeu de privirea noastră reprezintă tocmai siguranța prezenței Sale.

Din nori cade ploaia, ea simbolizând harul gratuit și abundent al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu ne îndeamnă să cumpărăm de la El vin și lapte fără bani și fără preț - să venim și să găsim din abundență iertare - El ne dă asigurarea: „Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță sămănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“ (Isaia 55:10-11)

După cum apa strânsă în norii grei este menită să ne reamintească marea putere a lui Dumnezeu, tot așa ea trebuie să ne aducă aminte de Evanghelia harului Său; pentru că aceasta este tocmai puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Evanghelia este vestea cea bună a mântuirii din păcat și orice lucru care vorbește despre puterea lui Dumnezeu ne vorbește despre puterea Sa de a ne da neprihănirea. „Să picure cerurile de sus și să ploaie norii neprihănirea! Să se deschidă pământul, să dea din el mântuirea, și să iasă totodată din el izbăvirea! Eu, Domnul, fac aceste lucruri.“ (Isaia 45:8) Și folosind aceeași figură de stil, profetul Osea spune: „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Desțeleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să ploaie mântuire.“ (Osea 10:12)

Astfel, din puterea manifestată în norii ce-și varsă ploaia pe pământ învățăm puterea acestui har care se revarsă asupra tuturor celor care îl acceptă și aduce „ploaie de binecuvântări“.

„O, Împăratului vă închinați, proslăvit de a cerurilor suflare toată,
Și recunoscători cântați dragostea Sa minunată;
Al nostru scut și apărător, Îmbătrânitul de zile,
Înveșmântat în strălucitor și încins cu laude de mulțumire.

O, vorbiți despre puterea Sa și cântați despre harul Său infinit,
A cărui robă este lumina; al cărui baldachin, spațiul nemărginit;
Carele mâniei Sale norii întunecați de vijelie adună,
Și neagră-i a Sa cale pe aripi de furtună.

Grija Ta neasemuită, ce limbă o poate descrie?
Ea respiră în aer, strălucește în lumina vie;
Ea curge din dealuri, coboară în câmpie,
Și dulceața-i strânsă în picuri de rouă și ploaie.

Fragili copii de țărână suntem, și slabi la fel de fragili,
În Tine ne încredem, Tu nu vei greși;
Îndurările Tale, cât de delicate sunt! Cât de neclintite până la sfârșit!
Creatorul, Apărătorul, Răscumpărătorul și Prietenul nostru binevenit!“

CURCUBEUL FĂGĂDUINȚEI: Există o legătură mult mai strânsă între ploaie și iertarea păcatelor decât o sesizează mulți. Când Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe, făgăduind să nu mai distrugă lumea prin potop, El a spus: „Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el, ca să-mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ.“ (Gen. 9:12-16)

Dumnezeu a spus: „Curcubeul Meu l-am așezat în nor“. Curcubeul este într-un sens special al lui Dumnezeu, pentru că acesta înconjoară tronul Său. Când Ioan, pe insula Patmos, a văzut tronul lui Dumnezeu în cer, el a văzut că „scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere“. (Apoc. 4:3) Profetul Ezechiel a avut și el „vedenii dumnezeiești“. El a văzut că „deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; de la chipul răunchilor lui până sus, și de la chipul răunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul Unuia care vorbea.“ (Ezech. 1:26-28)

Așadar vedem că atunci când Dumnezeu Își așează curcubeul în nori, El pune acolo propria Sa slavă care este în jurul tronului Său. Este curcubeul făgăduinței pentru că El și-a dat cuvântul și cuvântul Său este slava Sa. Așa se face că profetul Ieremia, pledând pentru iertarea poporului lui Dumnezeu, a spus: „Nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale“ (Ier. 14:21) Ca Dumnezeu să-și calce cuvântul ar însemna ca acest curcubeu al Său, plin de slavă, să fie făcut fără efect și cum acesta este o parte din slava tronului Său, ar însemna ca tronul slavei Sale să fie dezonorat.

Despre curcubeul din nori, care este simbolul credințioșiei cuvântului lui Dumnezeu, aflăm din profeție că reprezintă nu numai garanția că nu va mai fi un alt potop ci și asigurarea milei lui Dumnezeu în ceea ce privește iertarea păcatelor. El a spus poporului Său: „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. Și lucrul acesta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.“ (Isaia 54:7-10)

Oricât de gros și de amenințător ar fi norul de păcate, slava cuvântului lui Dumnezeu strălucind asupra lui va descoperi în întregime curcubeul făgăduinței și astfel ne vom aminti că în El este iertare pentru ca să fie de temut. Așa că și norii întunericului care umbresc pământul pot purta o solie de mângâiere pentru noi.

Voi sfinți temători, prindeți curaj;
Norii care vă înspăimântă așa de mult
Sunt plini cu milă și se vor sparge
Cu binecuvântări asupra capetelor voastre.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 4

A treia zi

Plinătatea mării

„Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesuptul cerului, și să se arate uscatul!“ Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.“ (Gen. 1:9,10) Când, așa cum este relatat în ultima parte a Cărții lui Iov, Domnul încerca să-l convingă pe patriarh de slăbiciunea și dependența sa față de Dumnezeu, pentru ca să înțeleagă că neprihănirea vine numai de la Dumnezeu, El a folosit ca argument această grămadă de ape. „Cine a închis marea cu porți, când s-a aruncat din pântecele mamei ei? Când i-am făcut haina din nori, și scutece din întunec; când i-am pus hotar, și când i-am pus zăvoare și porți; când am zis: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valurilor tale?“ (Iov 38: 8-11)

Când patriarhul povestește despre puterea cuvântului prin care Dumnezeu a creat cerurile și pământul, el spune: „El împătorește apele mării într-un morman și pune adâncurile în căldări.“ (Ps. 33:7) Ar fi poate nimerit să menționăm, în treacăt, cuvintele „Și așa a fost“ cu care se încheie fiecare nouă etapă a creațiunii. Dumnezeu a spus „Să fie“ și „așa a fost“. Cuvântul Său simplu era suficient pentru ca să se facă. Să ne amintim că acesta este cuvântul care ne este predicat prin Evanghelie. Puterea sa nu s-a diminuat niciodată, el poate mântui așa cum a putut crea.

Este imposibil pentru oricine este familiarizat cât de cât cu Domnul să stea în fața mării fără să-și amintească de puterea minunată a Creatorului. Și totuși mulți privesc marea zi de zi fără să se gândească niciodată la Creatorul Său și chiar îl sfidează fățiș. Acestora Domnul le spune: „Ascultați lucrul acesta, popor fără minte, și fără inimă, care are ochi și nu vede, urechi și n-aude! „Nu voiți să vă temeți de Mine, zice Domnul, nu voiți să tremurați înaintea Mea?“ Eu am pus mării ca hotar nisipul, hotar veșnic, pe care nu trebuie să-l treacă. Și chiar dacă valurile ei se înfurie, totuș sunt neputincioase; urlă, dar nu-l trec.“ (Ieremia 5: 21,22)

Dar nu pentru a produce teama ne amintește Domnul de puterea Sa minunată care poate pune mării hotar, astfel încât nu-l poate trece nici în cea mai mare furtună. Nu, ci pentru ca să putem avea încredere în El. Credința și dragostea desăvârșită îndepărtează frica. Astfel, puterea lui Dumnezeu asupra mării este reamintită ca dovadă a credințioșiei Sale: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, cine este puternic ca Tine, Doamne! Și credințioșia Ta Te înconjoară, Tu îmblânzești mândria mării, când se ridică valurile ei, Tu le potolești“. (Psalm 89: 8,9) Un exemplu al acestei credințioșii este dat în Evanghelii: „În aceeași zi, seara, Isus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă.“ După ce au dat drumul norodului, ucenicii L-au luat în corabia în care se afla, și așa cum era. Împreună cu El mai erau și alte corăbii. S-a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, așa că mai că se umplea corabia. Și el dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat, și I-au zis: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?“ El S-a sculat, a certat vântul, și a zis mării: „Taci! Fără gură!“ Vântul a stat, și s-a făcut o liniște mare. Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?“ I-a apucat o mare frică, și ziceau unii către alții: „Cine este acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?“ (Marcu 4: 35-41)

Aceasta n-a fost decât manifestarea puterii creatoare originare. El, Cel care a creat cerurile și pământul, marea și tot ce este în ea, își păstrează toată puterea asupra lor. Rostind cuvintele „Taci, fi liniștită“, noi auzim aceeași voce care a spus: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului“. Și acesta este cuvântul care ne-a fost predicat prin Evanghelie; astfel aflăm despre puterea lui Dumnezeu asupra mării, care este a Lui, deoarece El a făcut-o, despre puterea Sa asupra valurilor frământărilor din inima omului.

Marea furioasă reprezintă pe cei răi: „Dar cei răi sunt ca marea înfuriată care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl“. (Isaia 57:20) Hristos este pacea noastră. Cuvântul pe care l-a rostit mării Galileei în cea noapte este cuvântul care ne vorbește nouă. „Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul, căci El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui, numai, ei să nu cadă iarăși în nebunie.“ (Psalm 85:8) Cu siguranță că aici este mângâiere pentru aceia care s-au luptat în zadar cu pasiuni puternice.

Puterea lui Dumnezeu asupra mării nu este numai un simbol al puterii Sale de a mântui oamenii din valurile păcatului ci și o mărturie și o siguranță a eliberării lor desăvârșite la sfârșit. Ea este, de asemenea, puterea cu care Dumnezeu va înveșmânta predicarea soliei Evangheliei în lupta finală dinaintea celei de-a doua veniri. Citiți mișcătoarele:

„Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te, ca în zilele de odinioară, și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul, și ai străpuns balaurul? Nu ești Tu acela, care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării, un drum pentru trecerea celor răscumparați? Astfel cei răscumparați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi. Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremurați neconținți toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când umblă să te nimicească? Unde este mânia asupritorului? În curând cel încovoiat supt fiare va fi deslegat; nu va muri în groapă, și nu va aduce lipsă de pâine. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care stărnesc marea și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului: „Tu ești poporul Meu!“ (Isaia 51: 9-16)

Desigur, faptul că „marea este a Lui și El a făcut-o“ (Psalm 95:5) și că El „a măsurat apele cu mâna Lui“ (Isaia 40:12) este un motiv suficient pentru oricare din poporul Său să aibă încredere, fie că este vorba de eliberarea din primejdie, de har pentru a birui sau de ajutor pentru a duce la bun sfârșit lucrarea la care El i-a chemat.

Hristos în furtună

Furtuna pe apă în noapte. Cerul vast
Se înconvoaie sub tunet. Nor peste nor
Se-nvălmășesc în întuneric, ca un giulgiu
Purtat de un duh prevenitor, de pe zidul
Înalt și teribil al cerului. Valul uriaș
Se agită sub umbra sa, ca răsucirile
Unui uriaș în mormântul
Care l-a strâns prematur în sânul său rece și pustiu.
Privește, se amestecă acum furtuna și valul
Agitat, pe a cărui frunte tremură
Fulgerul din locul său adânc.

Și este teribil. Calea urcă
La cer, iar tunetul se sparge
Ca un răspuns al demonilor din crăpăturile negre
Ale furtunii atârnată - care se cascadează
Peste valurile sălbătice în tumultul lor.
Ascultă! Strigătul omului în pericol,
Străpungând vacarmul apelor și cerului;
În timp ce luntrea sfâșiată se arată vederii o clipă
Pe valurile înalte cu norul de furtună învăluindu-l
Ca un giulgiu.

El stă pe puntea tremurândă
Silueta sa în lumina fulgerelor proiectată
Cu fruntea Sa descoperită în furtună
Vorbesc despre biruința pe care omul n-a cunoscut-o niciodată
Putere veșnică și minunată: „Taci, fii liniștită!“
Valurile uriașe îl aud iar vuietul
Furtunii se liniștește la porunca Lui,
Iar norii groși, încă luminați de fulger
Se împrăștie, iar tunetul adoarme;
Și nici o urmă de furtună nu se mai vede
Iar vântul revine la gradația timp liniștit,
Frumos și vesel.

Temut Stăpân al furtunii! Tu, în
Fața căruia se înclină furtuna;
Si căruia valurile îi aduc omagii pe țărmurile
Imperiilor de insule! Dacă închipuirea
De praf fragil de sub ochii Tăi poate pretinde
Infinita Ta atenție, oh, suflă asupra
Furtunii și întunericului din sufletul omului,
Aceași pace și umilință care s-a așezat asupra
Apelor zbuciumate unde vocea Ta s-a auzit,
Un ambasador al păcii - să cucerească în numele Tău.
(poem de J.G. Whittier)

O LECȚIE DIN PARTEA IERBII: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeță, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.“ Și așa a fost. Pământul a dat verdeță, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.“ (Gen. 1:11,12)

Dumnezeu a zis „Să fie așa“ și așa a fost. „Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“. Și acest cuvânt este viu și rămâne în veac. El niciodată nu-și pierde nimic din viață și putere. Trecerea timpului nu-i diminuează puterea. Cuvântul care a creat toate lucrurile, susține toate lucrurile. În consecință, acea poruncă: „Să dea pământul verdeață“, încă face ca pământul să dea verdeață și iarbă cu sămânță și pomi. Dacă efectul aceluia cuvânt ar fi încetat de îndată ce a fost rostit, niciodată n-ar mai fi fost iarbă. Iarba care a ieșit ar fi încetat să existe. Și în special după ce căderea omului în păcat a adus blestemul asupra pământului și nu numai omul ci și animalele și plantele au fost supuse morții, dacă cuvântul prin care a apărut iarba la început n-ar mai fi avut putere deplină, pământul ar fi devenit repede un pustiu. Dar acel cuvânt există încă și de aceea pământul este îmbrăcat în verdeață și abundă în fructe pentru hrana omului.

Aceasta nu este o simplă teorie, ci o realitate. Un lucru atât de obișnuit cum este creșterea ierbii încetează să ne mai minuneze, iar noi începem să credem că ea crește de la sine, fără intervenția lui Dumnezeu. Într-adevăr, cei mai mulți oameni cred că este sub demnitatea lui Dumnezeu să acorde atenție unui lucru atât de banal cum este iarba. Acesta este motivul pentru care așa de puțini oameni dobândesc vreun beneficiu practic din credința lor în Dumnezeu. Ei se gândesc la Dumnezeu ca la o ființă îndepărtată, care are atâtea de făcut încât nu are timp să se îngrijească de detaliile împărăției Sale. Ei uită că grija și interesul pe care îl manifestă față de creaturile sale, de la cea mai mare până la cea mai mică, este lucrarea specială a lui Dumnezeu. Ei uită că mărțișă Sa constă în capacitatea Sa de a duce la împlinire cele mai îndrăznețe planuri acordând în același timp atenție celor mai mărunte lucruri.

Satana este bucuros atunci când reușește să-i facă pe oameni să-l vadă pe Dumnezeu ca pe unul care nu se ocupă de problemele lor mărunte. Aceasta este chiar acuzația pe care el o aduce împotriva lui Dumnezeu, iar oamenii au adoptat-o la sugestia lui. Lăsând la o parte problema evoluției în forma sa extremă, să analizăm pe scurt doar ideea atât de răspândită că la început Dumnezeu a pus într-adevăr în mișcare universul; dar că apoi El a înzestrat materia cu o anumită forță și a supus-o unor legi definite astfel încât totul să funcționeze pururea asemenea unui ceas care este întors și lăsat să meargă. Cu ce încredere se poate ruga cel care gândește astfel? Ce așteaptă el să primească? Nu e de mirare că oamenii se plâng că nu primesc răspuns la rugăciunile lor. Dumnezeu cărui i se închină ei este prea departe să audă rugăciunile lor și prea indiferent sau prea rigid circumscris de legile pe care le-a stabilit pentru a interveni în favoarea lor dacă ar auzi. Un astfel de Dumnezeu nu este Dumnezeul Bibliei.

Nu este lipsit de importanță faptul că „ultimele descoperiri ale științei“ i-au determinat pe mulți dintre cei care credeau în Biblie să-și modifice concepția lor privind creațiunea. A fost un timp când oamenii credeau că Biblia este corectă în afirmațiile sale. Cei în care Dumnezeu a lucrat cu putere pentru convertirea a mii de alți semeni au fost oameni ai credinței, iar credința lor a fost în acea putere care a făcut cerurile și pământul și în cuvântul care susține chiar și cel mai neînsemnat lucru. Credința lor și aplicația practică a faptului că Dumnezeu trăiește, că totul este în puterea Sa și sub controlul Său direct, a fost ceea ce i-a susținut în lupta cu greutățile și pericolele, a fost sursa, puterea și secretul succesului lor.

Dar acum ce schimbare s-a produs! Foarte rar se întâmplă să găsești un slujitor al Evangheliei care îndrăznește să-și riște reputația exprimându-și credința în veridicitatea raportului creațiunii din primul capitol al Genezei. Ei se tem că vor fi socotiți „în urma timpului“. Dumnezeu ar dori să existe cât mai mulți oameni care să dorească să fie în urma acestor timpuri primejdioase și care să nu se teamă a fi socotiți proști de dragul lui Hristos.

Deoarece oamenii au început să se teamă să creadă cuvântul Domnului ca să nu fie în dezacord cu acea filosofie, care nu este decât moștenirea vechiului păgânism, puterea cuvântului s-a manifestat spectaculos. I s-au dat prea puține ocazii. Creștinii se roagă pentru o reînviere a religiei. Dacă ei ar reînvia credința în cuvântul simplu al lui Dumnezeu și ar recunoaște că este viu, sursa vieții și a puterii, atunci s-ar produce o reînviere a religiei. Evanghelia să fie predicată nu cu înțelepciunea omenească ci prin cuvintele Duhului Sfânt; să fie prezentată ca fiind cuvântul lui Dumnezeu viu și lucrător și oamenii vor crede și se va vedea că lucrează eficient în aceia care cred. (1 Tes. 2:13)

Nu există un mod mai sigur de a submina Evanghelia și a o jefui de puterea ei decât substituirea cuvântului lui Dumnezeu cu învățăturile „așa zisei științe“. Dumnezeu a fost împins în spate și este privit ca fiind departe. Astfel că, deși mulți acceptă Evanghelia care le este predicată și doresc sincer să fie mântuiți de păcat, chiar dacă credința lor în evoluție nu este conștientă, aceasta a tocit atât de mult credința încât nu se pot apropia de Dumnezeu, nu pot să umble și să vorbească cu El, astfel încât El să devină factorul activ în fiecare aspect al vieții lor.

Dar să trecem în revistă câteva simple observații care îl vor îndreptăți pe oricine, chiar în acest secol al științei, să creadă în cuvântul lui Dumnezeu care a spus la început: „Să dea pământul iarbă“ și care și acum face ca pământul să dea iarbă. Cine nu a văzut firavul fir de iarbă sau grâu crescând din pământ? N-ați trecut niciodată prin lanul de grâu observând firul gingaș care străpunge solul în ciuda bulgărilor tari de pământ? Nu ați văzut o moviliță de pământ și uitându-vă cu atenție, ați constatat că era susținută de o minusculă mlădiță, atât de fragilă încât n-ar fi putut să-și suporte propria greutate dacă ar fi fost mutată din acea poziție? Lăstarul în acel moment aproape că nu avea culoare și nu era mai nimic altceva decât apă, căci dacă l-ai fi strâns între degete, abia ar fi rămas o umezeală pe mână. Și totuși acest micuț lăstar împingea, pentru a-și elibera calea, un bulgăr de pământ de zece mii de ori mai greu decât propria greutate.

De unde vine această putere? Este ceva în interiorul ierbii? Încearcă și vezi. Ia un fir de iarbă complet dezvoltat. Alege un bulgăre mic de pământ pe jumătate greutatea celui care a fost dat deoparte de firisorul care începea să crească și pune-l peste iarbă. Care este rezultatul? Oricine-ți poate spune. Iarba este culcată la pământ. Ea nu are nici o putere în ea

însăși. Încearcă din nou. Scoate din pământ acel fir de iarbă care-și croiește drum spre suprafață împingând bulgărele de pământ. Luându-l între degete el va atârna de-o parte a palmei. El nu poate sta drept. Cu greu se poate găsi ceva mai lipsit de putere. Și totuși cu câteva clipe înainte stătea drept suportând o greutate infinit mai mare decât a sa. Iată un miracol care are loc de milioane de ori pe an și totuși sunt unii care spun că timpul miracolelor a trecut.

Poate omul de știință să spună care este sursa puterii minunate prezentă în iarbă sau în mica sămânță ce străpunge coaja tare a sămburelui de piersică pentru a se elibera? Există ceva acolo care nu poate fi descoperit de nici un microscop și pe care nici o analiză chimică nu-l poate detecta. Putem vedea manifestarea puterii dar nu putem vedea puterea însăși. Scepticii pot zâmbi disprețuitor dacă vor, dar noi suntem mulțumiți să credem că puterea nu este altceva decât cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a spus la început: „Să dea pământul verdeață“ și puterea acelui cuvânt face ca iarbă să răsară în ciuda tuturor bulgărilor de pământ. Nu este nici o putere în iarbă, însă cel mai slab instrument este folosit pentru a arăta omului puterea lui Dumnezeu. Din aceasta orice om poate învăța o lecție dacă vrea.

Am spus că suntem mulțumiți să credem că puterea cuvântului lui Dumnezeu este manifestată în firul de iarbă? Nu, nu doar mulțumiți, ci fericiți pentru că putem să recunoaștem puterea lui Dumnezeu în lucrurile mici. Aceasta ne dă siguranța că Dumnezeu, „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi“. (Ef. 3:20) Pentru că aceeași putere care lucrează în iarba de pe câmp lucrează și în omul care își pune încrederea în Domnul. „Orice făptură este ca iarba“. (Isaia 40:6) Omul este la fel de slab și fragil ca iarba, neavând nici o putere în el însuși. Totuși el poate face orice prin Hristos, care îl întărește.

Amintiți-vă din nou de „imaginile vocii“. Prin acestea am văzut că vocea omului poate produce forme ale lucrurilor vii; dar vocea lui Dumnezeu produce chiar lucrurile vii. Nu numai că iarba, copacii și formele nenumărate de fructe și flori cresc la porunca lui Dumnezeu, dar ele sunt reprezentarea vizibilă a vocii Sale. În natură vedem vocea lui Dumnezeu și aceasta este baza credinței noastre în acel cuvânt când îl citim în Scripturi. Nu din întâmplare capitolul 11 din Evrei, care este un raport al unora dintre lucrările extraordinare realizate în omul slab prin simpla credință în cuvântul lui Dumnezeu, începe cu afirmația: „prin credință pricepem că lumile au fost făcute prin cuvântul lui Dumnezeu“. Oamenii pot zâmbi datorită simplității cuvintelor:

„Săracul indian, a cărui minte neinstruită
Îl vede pe Dumnezeu în nori și îl aude în șoapta vântului“,

dar mai bine „o minte neinstruită“ decât una plină de învățături care „te îndepărtează de învățăturile înțelepte“. (Prov. 19:27)

Hristos ne spune noua ca și ucenicilor: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână“. (Ioan 15:16) Dar cum să aducem noi roadă? Prin aceeași putere care face să crească roadele pământului. Cuvântul care a spus „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor“ și a cărui putere o putem vedea manifestată în iarbă și copaci, ne spune și nouă „Aduceți roadă“ și, dacă dorim să fim ascultători de cuvânt, așa cum este creația neînsuflețită, roada va fi tot așa de abundentă. Dar rețineți că roada va fi spre slava lui Dumnezeu. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit“. (Ioan 15:8) Dacă puterea de a aduce roadă ar fi în noi, nimic n-ar mai fi spre slava lui Dumnezeu; dar orice roadă adusă este spre slava lui Dumnezeu, pentru că puterea este toată de la El. Noi, ca și iarba, suntem doar instrumente fără putere prin care El își manifestă propria Sa putere.

Porunca divină este „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“. (2 Petru 3:18) Dar cum să creștem? Așa cum sămânța crește în pământ. Ascultați cuvântul lui Hristos: „El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.““ (Marcu 4:26,27) Se poate să nu știm cum răsare în noi sămânța bună a cuvântului lui Dumnezeu, cum crește și aduce roadă, dar aceasta nu are importanță. „Dumnezeu îi dă un trup după cum voiește“. (1 Cor. 15:38) Partea noastră este să ne supunem gospodarului divin. Partea Sa este să producă roade desăvârșite.

Creșterea plantelor este repetat folosită în Scriptură pentru a ilustra creșterea creștină. Apostolul Pavel spune „Voi sunteți ogorul (sau terenul cultivat) lui Dumnezeu“ (1 Cor. 3:9) Așa zice Domnul: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihăririi“, „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.““ (Isaia 61:1-3)

Rețineți că totul este al lui Dumnezeu. Noi suntem ogorul Său. Noi suntem plantele Sale pentru ca El să fie slăvit. Dar observați în continuare cum comparația cu creșterea plantelor este extinsă. Urmăriți cum mântuirea din păcat - o viață neprihănită - este pe drept cuvânt asemănată cu sămânța aruncată de cineva pe pământ.

„Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei. Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda, în fața tuturor neamurilor.“ (Isaia 61:10,11)

Este minunat ce poate face Dumnezeu numai de L-am lăsa. Nu e nimeni care să întrebe: „Dacă este așa de puternic de ce nu Își urmează calea fără să țină seama de noi?”. Pur și simplu pentru că puterea Sa este puterea dragostei și dragostea nu folosește forța. Dumnezeu vrea ca întreg Universul să fie satisfăcut, așa că El acordă tuturor o desăvârșită libertate de a alege ceea ce doresc. El le prezintă valoarea relativă a lucrurilor și îi imploră să aleagă ce este bun; dar dacă cineva este hotărât să aleagă ce este rău, atunci El îl lasă să primească ceea ce dorește. El va avea oameni liberi în împărăția Sa, nu sclavi și prizonieri. Exact asta ar fi ei dacă El i-ar mântui împotriva voinței lor. El dorește slujitori în care să aibă încredere, în orice parte a Universului, dar dacă ar forța pe cineva să primească mântuirea, ar trebui să se folosească de forță ca să-i păstreze în împărăție. Hristos a venit să predice eliberarea prizonierilor și El nu-și propune să-i elibereze ca să fie robi.

Dar dacă cineva dorește mântuirea, indiferent cât de mic și de slab este, sau cât de neimportant poate fi în ochii lumii, chiar dacă este privit ca iarba călcată sub picioare, Dumnezeu poate lucra minuni cu el. Dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba de pe câmp, care astăzi este și mâine se aruncă în foc, cu atât mai mult va îmbrăca El cu putere oamenii pe care i-a făcut după chipul Său, dacă aceștia se supun. Promisiunea că El ne va îmbrăca nu se referă exclusiv la îmbrăcămintea pentru trup. „Oare nu este viața mai mult decât hrana?” (Matei 6:25) Dacă El ne dă lucrurile de cea mai mică importanță, cu siguranță că ne va da și ceea ce este de o valoare infinită. Astfel, făgăduința lui Dumnezeu că El face mai mult decât să ne îmbrace așa cum îmbracă și iarba, se referă și la haina mântuirii și mantia neprihănirii cu care urmează să fim îmbrăcați. Acea putere care lucrează așa de minunat în micuțul fir de iarbă, va lucra cu și mai multă forță în omul care se încrede în Domnul.

„Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcămintea? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes.” (Matei 6:28) Am arătat că acest lucru este scris pentru a ne încuraja creșterea în har. Așa cum cresc ei, trebuie să creștem și noi. Să citim câteva cuvinte inspirate care arată clar că dezvoltarea crinului este doar o ilustrație a creșterii în har a creștinului. „Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre. Asirianul nu ne va scăpa, nu vrem să mai încălecăm pe cai, și nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: „Dumnezeul nostru!” Căci la tine găsește milă orfanul” (Osea 14: 1-3) Fără îndoială că în acest pasaj Domnul se referă la păcat și neprihănire. El spune poporului Său, care s-a îndepărtat de El, să se întoarcă și le arată ce cuvinte să rostească când se vor întoarce. Observați că ei urmează să spună că nu se vor mai încrede în lucrarea mâinilor lor. Lucrările nu vor mai fi făcute în eul lor ci în Dumnezeu. Să citim acum asigurarea pe care o dă aceluia care astfel se întorc la El: „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul, și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; mărgețea lui va fi ca a măslinului, și miremele lui ca ale Libanului. Iarăș vor locui la umbra lui, iarăș vor da viață grâului, vor înflori ca via, și vor avea faima vinului din Liban.” (Osea 14:4-7)

Dar aceasta nu este tot. Poporul lui Dumnezeu este via Sa, o odrasla sădită de mâna Sa, astfel ca El să poată fi proslăvit, însă El nu poate fi proslăvit dacă datorită lipsei de atenție din partea Sa ei ar fi distruși. Așa că El îi asigură de grija Sa constantă: „În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăme nimeni. N-am nici o mânie. Dar dacă voi găsi mărăcini și spini, voi merge la luptă împotriva lor, și-i voi arde pe toți, afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” În vremile viitoare, Iacov va prinde rădăcina, Israel va înflori și va odrăslî, și va umplea lumea cu roadele lui.” (Isaia 27:2-6)

Dar de ce este nevoie să continuăm această comparație? Chiar dacă am încerca tot n-am epuiza Scripturile. Singurul scop al acestei cărți este de a conduce pe cititor la un studiu mai serios al cuvântului și ca acesta să și-l însușească ca pe cuvântul plin de viață al viului Dumnezeu, care lucrează eficient în toți cei care cred. Nu-l îndepărtați pe Dumnezeu, ci faceți ca credința voastră să dovedească că El este aproape, un ajutor prezent la necaz. El este un Dumnezeu la îndemână, nu departe; și nimic nu este prea greu pentru El. El Și-a înscris dragostea și puterea în toată creațiunea și dorește să ne vorbească prin lucrurile pe care Le-a făcut. Prin El toate lucrurile se țin. Același cuvânt prin care Universul a fost adus la existență și care a poruncit pământului „Să dea iarbă” ne vorbește prin cuvintele legii lui Dumnezeu. Dar Legea Sa nu este un decret aspru, lipsit de viață, pe care muritorii slabi să încerce în zadar să-l respecte, în timp ce Dumnezeu îi privește cu un ochi sever gata să le reproșeze și să-i pedepsească pentru eșec; dar noi „știm că porunca Lui este viață veșnică”. (Ioan 12:50) Acel cuvânt care ne spune „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima și pe aproapele tău ca pe tine însuși”, revarsă acea dragoste din plin în inimile noastre tot așa cum cuvântul lui Dumnezeu face să rodească plantele. Atunci putem cânta:

„Ce ușoare sunt poruncile lui Dumnezeu!
Ce bune sunt principiile Sale!
Vino, aruncă-ți poverile asupra Domnului
Și încrede-te în grija Lui constantă.

Sub ochiul Său atent
Sfinții Săi locuiesc în siguranță.

Acea mână care susține natura
Va păzi bine pe copiii Săi.

De ce să apese această povară grea
Asupra minții tale obosite?
Grăbește-te la tronul Tatălui tău ceresc
Și vei găsi o dulce alinare.

Bunătatea Sa este prezentă
În fiecare zi care se scurge;
Îmi voi lăsa povara la picioarele Tale,
Și voi cânta.“

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 5

A patra zi

Cerurile vestesc lucrarea mâinilor Sale

Nicăieri altundeva în creațiunea lui Dumnezeu nu găsim lecții de evanghelie mai minunate decât cele pe care ni le oferă cerul. Am văzut deja că aștrii cerești predică evanghelia, deși nu folosesc vorbirea articulată. Apostolul Pavel, afirmând că nu toți s-au supus Evangheliei, adaugă că credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos, și apoi întreabă: „Dar eu întreb: N-au auzit ei?” Ce să audă? Evanghelia, desigur. Și apoi el răspunde la propria întrebare: „Ba da”, și o dovedește citând cuvintele psalmistului cu privire la ceruri: „Glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns la marginile lumii.” Deci cerurile predică evanghelia cu toată puterea, în orice loc. Să stabilim câteva principii cu ajutorul cuvântului pentru ca pe viitor să putem descifra mai bine limbajul cerului:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.” (Ps. 19:1) Acum să punem alături o afirmație referitoare la om. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Ef. 2:10) Același limbaj este folosit atât cu referire la noi cât și în ceea ce privește cerurile. Ambele sunt lucrarea mâinilor Sale și sunt create în Hristos, cu condiția să ne supunem Lui. Motivul pentru care noi suntem creați sunt faptele bune prin care Îl vom proslăvi pe Tatăl nostru care este în ceruri. Așa că dacă avem fapte bune, noi, ca și cerurile, vestim slava lui Dumnezeu.

Cerurile fac lucrarea pe care Dumnezeu le-a rânduit-o. O fac pentru că sunt slujitorii perfecți ai voinței Sale. Așa că, dacă suntem slujitorii Săi, noi vom face lucrarea pe care El ne-a rânduit-o. Și această lucrare îl proslăvește pe El, pentru că El este acela care lucrează în noi. Remarcați că Dumnezeu a pregătit aceste lucrări dinainte pentru ca noi să putem umbla în ele. Astfel, Hristos spune despre cel care lucrează după adevăr, că acesta vine la lumină „pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu”. Dumnezeu Însuși face faptele, altfel ele n-ar fi neprihănirea lui Dumnezeu. Ceea ce fac cerurile este tot lucrarea lui Dumnezeu; și atunci când ne supunem de bună voie voinței Sale, așa cum o fac cerurile prin natura lor, slava lui Dumnezeu va fi vestită de noi în aceeași măsură în care acestea o fac, chiar dacă, asemenea lor, nu putem scoate un singur sunet articulată.

Cerurile sunt mărturia credințioșiei lui Dumnezeu: „Voi cânta totdeauna îndurările Domnului: voi spune din neam în neam, cu gura mea, credințioșia Ta. Căci zic: „Îndurarea are temelii veșnice! Tare ca cerurile este credințioșia Ta!” (Ps. 89:1,2) Existența cerurilor este o certitudine că Dumnezeu nu și-a uitat făgăduința îndurării față de oameni. Capitolul 31 din cartea profetului Ieremia este plină de „făgăduințele nespuse de mari și scumpe” ale lui Dumnezeu; și imediat după făgăduința făcută poporului Său de a „ierta nelegiuirea și de a nu-și mai aduce aminte de păcatul lor”, urmează: „Niciunul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. „Așa vorbește Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna și stelele să lumineze noaptea, care întărește marea și face valurile ei să urle, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor: Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să fie un neam înaintea Mea!” (Ier. 31:35-36) Atâta timp cât soarele, luna și stelele își îndeplinesc lucrarea dată cu regularitate, fiii oamenilor pot găsi milă la Domnul. În tot acest timp pot veni la El pentru a găsi iertare, pace și neprihănire.

JURĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU: Și mai mult decât atât: „Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși”. Acesta a fost un jurământ de confirmare a făgăduinței care prin natura ei era neschimbătoare. Mai mult, făgăduința a fost confirmată în Hristos. Acum citiți ce spune acel jurământ: „De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 6:13, 17-20)

Remarcați două lucruri. În primul rând, acest jurământ și făgăduința au fost făcute pentru noi. Avraam nu a avut nevoie ca Dumnezeu să-și confirme promisiunea cu un jurământ, deoarece el își demonstrase din plin credința în cuvântul lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu a făcut un jurământ pentru ca să ne întărească credința în cuvântul Său. În al doilea rând, jurământul și făgăduința sunt legate de iertarea păcatelor și toate binecuvântările pe care Hristos ca Mare Preot ni le asigură. Ele sunt pentru mângâierea și încurajarea noastră atunci când fugim la Hristos pentru adăpost. Așadar, atunci când venim la Hristos pentru har și îndurare ca să fim ajutați la vreme de nevoie, avem dinainte asigurarea prin făgăduința Lui, că vom primi lucrurile pe care le cerem. Acum să ne oprim și să ne gândim un moment ce înseamnă aceasta.

Prin acest jurământ Dumnezeu de fapt și-a pus în joc propria existență. El a jurat pe Sine. Astfel, El a declarat că viața Sa va fi pierdută dacă făgăduința Sa nu se va împlini. Făgăduințele Sale sunt la fel de durabile ca și El. După cum Dumnezeu este din „veșnicie în veșnicie” tot așa și „bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El”. (Ps.

103:17) Tatăl și Fiul sunt una. Așa că atunci când Dumnezeu s-a oferit pe sine ca garanție, Hristos era de fapt garanția. Dar „prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Col. 1:16,17) Toate lucrurile sunt ținute prin „Cuvântul puterii Lui“. (Evrei 1:3)

De existența lui Dumnezeu depinde existența cerurilor și a pământului. Dar El Și-a oferit propria Sa existență ca garanție pentru îndeplinirea făgăduințelor Sale. Deci existența cerurilor, da, a întregului Univers, depinde de îndeplinirea făgăduințelor lui Dumnezeu față de păcătosul care crede. Dacă un singur păcătos, indiferent cât de nevrednic, neînsemnat sau necunoscut, ar veni la Domnul sincer, cerându-i iertare și sfințire și nu i s-ar da, în acel moment universul ar deveni un haos și ar dispărea. Dar soarele, luna și stelele încă își păstrează locul pe cer, ca dovadă că Dumnezeu niciodată nu a respins un suflet care și-a pus încrederea în El și ca o asigurare că îndurarea sa nu se sfârșește. Deci, credințioșii Sa este reflectată de ceruri. Dacă am lăsa soarele, luna, stelele să ne spună aceasta de fiecare dată când le vedem, noi am trăi mai bine și descurajarea ar fi un lucru necunoscut nouă.

DUMNEZEU ESTE UN SOARE: „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut.“ (Psalm 84:11) Așa cum soarele dă lumină și căldură pământului, tot așa și Domnul este Lumina oamenilor și îi încălzește cu harul Său. Toată căldura și lumina pe care pământul le primește, în orice formă, vin de la soare. Lumina cu ajutorul căreia ne găsim calea pe străzile aglomerate ale orașului, sau care ne ajută să citim provine de la soare. Tot așa și flacăra veselă a lemnului, sau cărbunii strălucitori care ne încălzesc camerele pe timpul iunecatei ierni; toată căldura vine de la soare.

Soarele dă lumină și lumina este viață. Cum se întorc plantele spre lumină! Cine nu a observat o plantă care crește într-o cameră întunecoasă. Ea este foarte plâpândă. În întuneric ea este aproape moartă. Dar dacă se face o deschizătură așa încât să pătrundă o rază de soare, ea reînvie imediat. Ea va începe să crească în direcția luminii. Fără lumina pe care o dă soarele pământului nu ar exista plante sau animale.

Dar viața înseamnă creștere. Deoarece lumina soarelui este viața plantelor, ea este cauza creșterii lor. Pe măsură ce planta crește, ea înmagazinează lumina și căldura soarelui. Acele plante care cresc foarte repede, care se maturizează în câteva săptămâni sau luni, conțin foarte puțină căldură. Ele nu sunt bune de combustibil. Dar vigurosul stejar, care crește în sute de ani, atât de încet încât într-un an nu se observă nici o modificare de dimensiune, strânge o cantitate imensă din căldura soarelui. Alți copaci sunt chiar mai lenți în creștere strângând și mai multă căldură.

Acest lemn este îngropat în pământ, iar în decursul secolelor este transformat în cărbune. Apoi este folosit drept combustibil și ne dă căldura pe care a strâns-o de la soare. Motivul pentru care noi primim mult mai multă căldură de la cărbune decât direct de la razele soarelui este că în cărbune este concentrată căldura razelor soarelui timp de ani de zile.

Ceea ce soarele este pentru pământ și viața plantelor, este Dumnezeu pentru poporul Său. „Domnul Dumnezeu este un soare“. Așa cum soarele, prin lumina sa, dă viață fizică plantelor, tot așa și Dumnezeu dă viață spirituală - singura viață adevărată - poporului Său. Viața lui Hristos este lumina lumii. Așa cum stejarul stochează căldura soarelui, tot așa cel ce trăiește în lumina lui Dumnezeu strânge acea lumină, care este viața Lui. Această lumină și viață, care sunt viața și creșterea creștinului, trebuie date altora pentru a fi iluminați și încălziți.

Cineva ar putea spune că pentru a extinde comparația, s-ar cuveni ca și creștinul cu cea mai lentă dezvoltare să fie capabil să reflecte viața lui Dumnezeu în cea mai mare măsură. Dar să nu uităm că cei neprihăniți trăiesc prin credință. Viața creștinului nu se măsoară cu anii ci prin credința manifestată. Cu cât este mai multă credință, ceea ce înseamnă smerenie și încredere, cu atât mai mult din viața lui Dumnezeu este deținută. Și cu cât este mai multă viață primită, cu atât mai mult va fi dată altora, pentru că viața lui Dumnezeu nu poate fi ascunsă.

HAR ȘI SLAVĂ: Să citim din nou: „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și o slavă“. (Ps. 84:11) Care este scopul Domnului atunci când ne vorbește despre slavă? Ce știm noi despre aceasta? Cum, dar o vedem în fiecare zi! „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lui vestește lucrarea mâinilor Lui.“ (Ps. 19:1) Și mai clar se exprimă psalmistul prin aceste cuvinte: „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai pe sus de ceruri.“ (Ps. 8:1) Cerurile spun slava lui Dumnezeu nu numai pentru că ele fac voia Lui, ci pentru că ele sunt înveșmântate în Slava Lui. Soarele care strălucește cu toată puterea nu este decât slava reflectată a Domnului. Slava în care locuiește Dumnezeu - lumina de care nu se poate apropia nici un om - este parțial revelată de ceruri. Deci este adevărat în sensul cel mai literal, că Hristos, marele Creator, este Lumina lumii.

Dar harul și slava sunt echivalente și interschimbabile. Astfel, citim că Hristos este strălucirea slavei Tatălui. În traducerea Revised Version se spune „strălucirea Slavei Sale“. „Dar fiecareia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.“ (Ef. 4:7) El este „plin de har și de adevăr“, „și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har“. (Ioan 1:14,16) Deci este evident că harul și slava sunt date în aceeași măsură; și când Dumnezeu dă slavă, o face conform bogăției harului Său. Vom vedea aceasta mai clar în continuare.

În slava lui Dumnezeu este putere. Hristos a fost înviat din morți „prin slava Tatălui“. (Rom. 6:4) Rugăciunea inspirată pentru noi este de a fi „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria Slavei Lui“ (Col. 1:11) Cerurile descoperă care este această putere. Este puterea care le ține la locul lor. Este puterea pe care ele o exercită asupra pământului, puterea prin care viața este menținută. Când privim slava soarelui sau a cerurilor presărat cu stele și cu lună plină, ne putem aminti că

acestea, în splendoarea lor, reflectă slava lui Dumnezeu și astfel vestesc plinătatea și puterea harului Său, care este revărsat din abundență asupra noastră prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

Slava lui Dumnezeu este bunătatea Sa. Apostolul ne spune că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. (Rom. 3:23) Remarcați că lipsa slavei lui Dumnezeu constă în faptul că oamenii au păcătuit. Dacă ei nu ar fi păcătuit, nu ar fi fost lipsiți de slava lui Dumnezeu. Deci este evident că bunătatea lui Dumnezeu este Slava Sa. Dar oamenii sunt salvați prin bunătatea lui Dumnezeu. Apostolul declară că bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la pocăință. (Rom. 2:4) Iar psalmistul spune: „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!“ (Ps. 31:19) Ceea ce noi trebuie să căutăm este bunătatea, sau neprihănirea Sa, care este în și peste oricine crede. Bunătatea lui Dumnezeu a conceput planul de mântuire și duce la îndeplinire întreaga lucrare de răscumpărare. Dar „prin har sunteți mântuiți“. Deci harul lui Dumnezeu este pur și simplu manifestarea bunătății Sale față de oameni, iar bunătatea Sa este slava Sa; de aceea harul și slava lui Dumnezeu sunt în realitate unul și același lucru.

„Domnul dă har și slavă“. Când le dă? Este dat harul acum și slava în viața viitoare? Nu. El le dă pe amândouă acum aceluia care îl primește pe El. El dă slavă acum sub formă de har și în viața viitoare har sub formă de slavă. Ascultați cuvintele lui Hristos, care este strălucirea slavei lui Dumnezeu, când s-a rugat Tatălui: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea“. Vorbind despre ucenicii Săi (nu numai cei doisprezece, ci toți cei care vor crede în El prin cuvântul lor) El a spus: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una“. (Ioan 17: 5,22) Așa că acea slavă ne aparține acum, numai de-am vrea s-o avem.

Când Hristos a venit pe acest pământ, natura Sa reală nu a fost înțeleasă de către majoritatea celor care L-au văzut. Pentru ei El era numai un om obișnuit. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.“ (Ioan 1:11) Și totuși El era Fiul lui Dumnezeu. Și tot așa este cu cei care prin El au primit înfierea: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.“ (1 Ioan 3:1,2)

Apostolul Pavel exprimă aceasta prin cuvintele: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde îl așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului Slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile“. (Fil. 3: 20,21)

Amintiți-vă cuvintele lui Hristos care spune că a dat ucenicilor Săi slava pe care I-a dat-o Tatăl. Acea slavă a fost văzută odată pe fața lui Hristos, când cei trei ucenici erau cu El pe muntele schimbării la față. Aceeași slavă va fi a noastră când El va reveni, deși ea încă nu se vede. Strălucirea Slavei Sale a fost acoperită când El a fost pe pământ și tot așa este în cei în care El locuiește. Dar ea este totuși acolo, așteptând venirea Domnului, ca să fie descoperită. Și apostolul spune din nou: „Însuș Duhul adevăratește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.“ (Rom. 8:16-18) Remarcați că slava va fi descoperită în noi. Slava va fi fost acolo tot timpul sub forma harului lui Dumnezeu și când El va apare, ea va fi descoperită.

Acest adevăr este exprimat și în cuvintele: „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui“ (Ef. 1:5,6) Așa că harul Domnului conține slavă. El este slavă.

Dar interschimbabilitatea, sau mai degrabă identitatea harului cu slava, este prezentată și în aceste cuvinte: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.“ (Ef. 2: 4-7)

Adică, după cum în prezent slava lui Dumnezeu ne este dată sub formă de har - har după bogăția slavei sale - astfel încât să putem fi spre lauda slavei harului Său, tot așa, în veșnicie, când „cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor“ (Mat. 13:43), „strălucirea cerului“ (Daniel 12:3) cu care ei vor fi înveșmântați nu va arăta decât bogăția harului Său prin care au fost salvați. Slava stelelor în a căror strălucire vor fi înveșmântați pentru totdeauna nu va reprezenta altceva decât iluminarea datorită harului cu care, în viața lor muritoare, au fost umpluți prin locuirea lui Hristos în ei.

Să continuăm studiul nostru. Am aflat că bunătatea lui Dumnezeu este slava Sa și că El ne îmbracă cu bunătatea Sa. Acum să considerăm un alt pasaj care dovedește că, în prezent, noi primim slavă de la Dumnezeu: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Cor. 3:18)

În acest verset se face aluzie la fața lui Moise când a transmis poporului cuvintele lui Dumnezeu. El a vorbit cu Dumnezeu față către față, ca un om cu prietenul său, și fața sa s-a luminat de slava feței lui Dumnezeu. Tot așa și noi vom reflecta slava lui Dumnezeu. Dar ca și Moise, care „nu știa că pielea feței lui strălucea“ (Ex. 34:29), cel ce înaintează din slavă în slavă în lumina Domnului nu va fi conștient de transformare.

Având în vedere puterea transformatoare a slavei lui Dumnezeu, cât de bogată este binecuvântarea rostită asupra copiilor lui Israel: „Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” (Numeri 6:24-26)

Deci, „ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne! El se bucură neîncetat de Numele Tău, și se fălește cu dreptatea Ta. Căci Tu ești fala puterii lui; și, în bunăvoința Ta, ne ridici puterea noastră.” (Ps. 89:15-17)

Doamne, Slava Ta umple cerul;
Pământul este plin de ea.
Ție să Ți se dea slava,
Sfinte, sfinte, sfinte Doamne!
Cerul răsună de imnuri
Pământul preia uralele îngerilor
Cântând sfânt, sfânt, sfânt
Este Domnul oștirilor, Tu Doamne Atotputernic!

Isus trăiască! A cărui slavă luminează
Toate cele de sus și le dă valoare,
Domnul vieții, zâmbetul Tău luminează,
Bucură și încântă pe sfinții Tăi de pe pământ:
Când ne gândim la iubirea Ta
Doamne, primim iubirea Ta divină.
Aleluia, aleluia!
Aleluia, Amin!

Împărat al slavei, domnești mereu
Și ai o coroană veșnică.
Nimic de iubirea Ta nu îi va despărți
Pe cei pe care Tu îi numești ai Tăi.
Scumpi copii ai harului Tău
Destinați să vadă fața Ta!
Aleluia, Aleluia!
Aleluia, Amin!

Mântuitorule, grăbește-ți venirea;
Adu, adu acea zi slăvită
Când chemarea Ta va fi auzită
Cer și pământ vor trece!
Apoi cu harpe de aur vom cânta
Slavă, slavă Împăratului nostru
Aleluia, Aleluia!
Aleluia, Amin!

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 6

A cincea zi

Păsări, pești și animale

„Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare, și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului“...Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târâtoare și fiare pământești, după soiul lor.“ Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.“ (Gen. 1:20,24,25)

Toate acestea au fost scrise pentru învățătura noastră. De la toate creaturile vii din jurul nostru, ca și de la natura neînsuflită, Dumnezeu intenționează ca noi să învățăm lecții privind persoana și iubirea Lui.

„Întrebă dobitoacele, și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune; vorbește pământului, și te va învăța; și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri? El ține nădăjduirea sufletului a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc.“ (Iov 12:7-10)

Marea lecție pe care trebuie s-o învățăm de la speciile inferioare ale creației este grija pe care Dumnezeu o are pentru toate creaturile Sale și ca să fim siguri că deoarece Dumnezeu se îngrijește de cea mai neînsemnată creatură, cu atât mai mult El se îngrijește de om, pe care l-a făcut după chipul Său și L-a așezat peste toate lucrurile mâinilor Sale. Mântuitorul a spus: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuș, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru“. (Matei 10:29). Și mai expresiv: „Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuș, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu? Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii“. (Luca 12:6,7)

Și din nou, Dumnezeu spune: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuș Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?“ (Matei 6:26) În grija lui Dumnezeu pentru păsări avem asigurarea că El va avea grijă de noi; și cum ele nu-și pierd timpul îngrijorându-se, nici noi nu trebuie să ne îngrijorăm. Cu siguranță că Dumnezeu va avea mai multă grijă de oameni decât are de păsări, pentru că nevoile și valoarea oamenilor sunt mai mari decât ale păsărilor.

Dar grija lui Dumnezeu pentru păsări reprezintă mai mult decât o asigurarea a grijei Sale pentru nevoile noastre fizice. Viața este mai mult decât hrană. Grija lui Dumnezeu ne asigură că El va satisface toate nevoile noastre „după bogăția Sa, în slavă“. (Fil.4:19) El care se îngrijește de ceea ce este mai puțin important nu va uita de lucrurile care sunt cele mai importante. Grija lui Dumnezeu pentru nevoile celor mai neînsemnate dintre creaturile Sale ar trebui să fie pentru noi o mângâiere atunci când ne înfrățim înaintea tronului de har pentru a cere milă și îndurare care să ne ajute la vreme de nevoie. Iată garanția noastră:

„Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui. Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi te vor binecuvânta. Vor spune slava împărăției tale, și vor vesti puterea Ta, ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta, și strălucirea plină de slavă a împărăției Tale. Împărăția ta este o împărăție veșnică, și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile. Domnul sprijinește pe toți cei ce cad, și îndreaptă pe cei încovoiați. Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna, și satori după dorință tot ce are viață. Domnul este drept în toate căile Lui, și milostiv în toate faptele Lui. Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima. El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă.“ (Ps. 145:8-19)

Dar faptul că Dumnezeu se îngrijește de toate creaturile Sale și că toate primesc cele necesare vieții din mâna Sa deschisă, nu înseamnă că ele stau degeaba și așteaptă ca mâncarea să le fie dată în gură. El dă mâncare tuturor și așteaptă ca fiecare s-o ia.

„Toate aceste viețuitoare te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale.“ (Ps. 104: 27,28)

Păsările zboară și adună ceea ce Domnul le-a pregătit, dar aceasta nu înseamnă că ele nu primesc hrana direct din mâna lui Dumnezeu. În mod asemănător, faptul că omul lucrează pentru traiul său nu înseamnă că el nu primește hrana direct din mâna lui Dumnezeu. Omul este de fapt la fel de dependent de Domnul pentru hrana lui zilnică ca și păsările. Fără grija providențială a lui Dumnezeu nu ar fi nimic de strâns și dacă n-ar exista această grijă omul nu ar putea să strângă nimic. „Când vei mânca și te vei sătura, să binecuvântezi pe Domnul, Dumnezeul tău, pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o. Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care ți le dau azi. Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui în case frumoase...ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău...Vezi să nu zici în inima ta: „Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății. Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le câștigi.“ (Deut. 8:10-18)

De la lucrurile materiale noi avem de învățat lecții privind lucrurile spirituale. Dumnezeu a pregătit fiecare binecuvântare spirituală de care omul are nevoie și chiar mai mult decât el își dă seama: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în

Hristos.“ (Ef. 1:3) Un om căruia i s-a citit acest verset a întrebat: „Dacă este așa, de ce nu am toate binecuvântările spirituale? Cum se face că îmi lipsesc atâtea și am atât de puțină bucurie în viața creștină?“ Răspunsul a fost: „Ce ai spune despre un om care ar veni la tine acasă aproape mort de foame, dacă atunci când ai pus pe masă tot ce ai mai bun în casă, el își frânge mâinile și geme: „O, sunt așa de înfometat, cât de mult aș vrea să mănânc ceva!“ Tu i-ai spune că dacă îi e foame, greșeala este numai a lui; că i s-a dat din belșug și ceea ce trebuie să facă este să ia și să mănânce. Faptul că el încă moare de foame nu dovedește că tu nu i-ai dat tot ce are el nevoie. La fel este și cu darurile binecuvântate ale lui Dumnezeu. El ți-a dat toate binecuvântările spirituale și dacă tu dai greș, este numai pentru că nu vrei să iei ceea ce El ți-a dat din plin“.

Omul acela a insistat spunând că acesta nu este un exemplu potrivit, deoarece: „Cerșetorul poate vedea mâncarea înaintea sa, pe masă, dar eu nu pot vedea binecuvântările lui Dumnezeu“. Adevărat, nu le putem vedea, dar noi putem fi mai siguri de ele decât dacă le-am vedea. Avem asigurarea cuvântului lui Dumnezeu că ele ne-au fost date și nu poate fi nici un dubiu în această privință. Ochii noștri adesea ne înșeală, dar cuvântul Domnului niciodată. „Lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se vad sunt veșnice.“ (2 Cor. 4:18) Cuvântul lui Dumnezeu aduce la existență lucruri care mai înainte nu erau; deci putem să fim siguri că toate lucrurile de care avem nevoie pentru această viață, cât și pentru cea care va veni, ne-au fost date fără plată și nu trebuie decât să întindem mâna ca să le luăm.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 7

Ziua a șasea Ce este omul?

„Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe care le-ai făcut - îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”“ (Ps. 8: 3,4) Așa vorbea psalmistul și acesta trebuie să fie atitudinea tuturor celor care au o concepție corectă despre lucrările lui Dumnezeu. Este ceva obișnuit ca oamenii să aibă o părere foarte bună despre ei înșiși și despre meritele lor; în așa măsură încât ei uită dependența lor față de Dumnezeu. Este normal ca omul să se simtă independent, să-și închipuie că se susține singur și că poate chiar să-și continue propria existență.

Tendințele gândirii omenești sunt adecvat descrise de istoric atunci când spune despre filosofii antici, că în căutarea lor sublimă privind natura omenească „Judecata lor a fost adesea călăuzită de imaginație, iar imaginația lor a fost stimulată de orgoliul lor. Când priveau cu satisfacție nivelul de dezvoltare al capacităților lor mentale; când își foloseau diversele facultăți ale memoriei, imaginației și raționamentului în cele mai profunde speculații sau în cele mai importante activități; și când meditau asupra dorinței de a se bucura de faimă, care-i transporta în veacurile viitoare, mult dincolo de granițele morții și ale mormântului, ei nu doreau să se confunde cu animalele pământului sau să admită că o ființă pentru al cărei rang înalt au avut cea mai sinceră admirație ar putea fi limitată la o bucată de pământ și câțiva ani ca timp.“ („Declin și Cădere“, cap.XV, par.18)

Chiar în acest fel îi descrie apostolul Pavel: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.“ (Romani 1:21-23) Erau atât de mândri și suficienți încât „n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor“. (Rom.1:28)

Total diferită este dispoziția celui cu adevărat înțelept. Regele David a făcut de asemenea câteva cercetări în domeniul naturii umane, dar dintr-un punct de vedere diferit. Dorința sa era de a afla ce spune Dumnezeu despre el: „Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia; și atunci mi-a venit cuvântul pe limbă, și am zis: „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt.“ Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână, și viața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea.“ (Ps. 39:3-5)

Și iarăși: având în vedere groapa pe care și-au săpat-o singuri păgânii și în care au căzut, și felul în care ei se laudau înaintea lui Dumnezeu, el se ruga: „Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni“. (Ps. 9:20) Gândiți-vă! „Nu sunt decât niște oameni!“ Popoarele se laudau că erau oameni și se considerau competenți să se dispenseze cu totul de Dumnezeu; dar cuvântul lui Dumnezeu spune că ei sunt doar oameni. Omul nu este nimic în sine și nu poate fi nimic decât în măsura în care Dumnezeu îi oferă ocazii și îi dă putere.

Să ne oprim un moment și să citim ce spune Scriptura despre originea omului: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.“ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.“ (Gen. 1:26,27) „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.“ (Gen. 2:7)

Ca și animalele, el a fost luat din țărână. El nu este decât „țărână și cenușă“. El nu are nici un motiv să se laude, nici măcar față de animalele care sunt sub stăpânirea sa; pentru că numai datorită puterii lui Dumnezeu, care poate face din același lut un vas pentru cinste și altul pentru ocară, se deosebește el în vreun fel de acestea. Pământul este sursa tuturor creaturile însuflețite. „Toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână“. (Ecl. 3:20) După moarte și descompunere, țărâna din care este făcut prințul nu poate fi deosebită de cea a săracului, nici măcar de a câinelui său. Dacă în cele din urmă el nu împărtășește soarta animalelor, și nu este dat uitării, este numai pentru că a fost destul de smerit ca să accepte înțelepciunea care vine de la Dumnezeu: pentru că „omul pus în cinste, și fără pricepere, este ca dobitoacele pe care le tai“. (Ps. 49:20) „O, de ce trebuie să fie duhul muritorului așa de mândru?“

Omul este făcut din țărână ca să-și amintească că prin el însuși nu este nimic; dar el este făcut de asemenea după chipul lui Dumnezeu pentru a cunoaște posibilitățile infinite care-i stau în față - asocierea cu Dumnezeu Însuși; în el însuși neavând mai multă putere decât praful pe care calcă, dar capabil de cele mai mărețe realizări prin puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Și, oricât de ciudat ar părea, are cele mai mari posibilități atunci când este cel mai conștient de slăbiciunea sa. „Când sunt slab, atunci sunt tare“. (2 Cor. 12:10)

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.“ (Gen. 2:7) Nici chiar prin aceasta omul nu poate pretinde superioritate. Animalele pământului respiră același aer ca și omul. Pentru el, la fel ca și pentru ele, acesta este darul lui Dumnezeu. Într-adevăr, chiar faptul că respirația lui este în nările sale este o dovadă de fragilitate. „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?“ (Isaia 2:22)

Aceasta este suflarea de viață pe care Dumnezeu l-a dat-o, dar cât de ușor o poate pierde. „Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi pierе“. (Iacov 4:14)

Cum poate fi așa când viața i-a fost dată de Dumnezeu? Nu pentru că viața lui Dumnezeu ar fi fragilă ci deoarece stăpânirea pe care o are omul asupra ei este atât de slabă. În mâna lui Dumnezeu se află suflarea fiecărei creaturi însuflețite și după plăcerea Sa El și-o poate retrage. „Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână.“ (Iov 34:14, 15) „Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“. (Ecl. 12:7) Până acum nu am găsit nimic cu care omul să se laude.

Cât de firesc este ca oamenii la nevoie să se îndrepte spre alt om sau spre o putere omenească. Și totuși nici un om de pe pământ nu are puterea de a-și schimba propria sa condiție fizică. El nu-și poate schimba culoarea părului și nici să adauge un centimetru la statura sa. „Ei se încred în avuțiile lor, și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării.“ (Ps. 49:6,7) De aceea suntem îndemnați: „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său! El a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ea. El ține credinșoșia în veci.“ (Ps.146:5, 6)

Nu există viață decât de la Dumnezeu. „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina“ Ps.36:9. Dar viața este neprihănire; „și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace“. (Rom.8:6) Păcatul este moarte și este de la Satana, iar Fiul lui Dumnezeu s-a arătat pentru a nimici lucrările diavolului. În cele din urmă păcatul va fi îndepărtat din univers și în mod necesar cei a căror viață este încă păcat trebuie să fie îndepărtați împreună cu el. Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu; pentru că numai Dumnezeu este bun, și în Hristos se află toată plinătatea Dumnezeirii. De aceea, numai cei care îl au pe Hristos pot avea speranța vieții veșnice. De fapt ei nu au acum o viață reală. „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.“ (1 Ioan 5:11,12) Ba mai mult chiar: „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața.“ (Ioan 3:36)

Este adevărat că va fi o înviere a morților, atât a celor drepecți cât și a celor nelegiuți, dar numai cei neprihăniți vor învia pentru a primi viața; cei care au făcut răul ies din mormântul lor pentru judecată. (Ioan 5:28,29) Partea lor va fi „ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui“. (2 Tes.1:9) Deoarece nu au neprihănirea care numai ea este viață, nu există nimic prin care existența lor să fie continuată.

Din toate acestea omul trebuie să învețe că numai în Dumnezeu există speranță; că El este suveran și că puterea este numai a Lui. Nu numai individul, ci „toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune“. (Isaia 40:17) Dar deși aceasta ar trebui să-l smerască pe om, cu nici un chip nu trebuie să-l descurajeze. Într-adevăr, aceasta ne încurajează, deoarece la fel cum Dumnezeu a făcut universul din nimic, tot așa El poate să-l ia pe omul care se încrede în El și să facă din el tot ceea ce vrea. Aceasta cu scopul „ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul“.“ (1 Cor. 1:29-31) Omului nu trebuie să-i fie rușine să-și recunoască umila sa origine din moment ce prin Hristos el poate face orice

Din slăbiciunea omenească putem învăța încă o lecție încurajatoare datorită faptului că numai în umilință se găsește adevărata înălțare. Deoarece toate lucrurile vin de la Dumnezeu, omul poate ajunge în cea mai înaltă poziție numai atunci când recunoaște din toată inima că nu este nimic și se supune puterii iubitoare a lui Dumnezeu. Capitolul 40 din Isaia conține solia care va pregăti un popor pentru venirea Domnului în slavă. Este o solie de mângâiere, pentru că vorbește despre puterea lui Dumnezeu. Iată solia: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit. Un glas zice: „Strigă!“ - Și eu am răspuns: „Ce să strig?“ - „Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea.“ În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.“ (Isaia 40: 1-8)

Pregătirea oamenilor pentru venirea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, când va veni pentru a răsplăti pe fiecare om după faptele sale, se va face prin acceptarea deplină a soliei care proclamă că omul nu este nimic și Dumnezeu este totul. Numai a Lui este puterea și cuvântul Său lucrează eficient în oricine crede. Faptele care vor fi acceptate la judecată vor fi cele care sunt făcute în Dumnezeu. „Orice făptură este ca iarba“; dar am văzut că iarba ne oferă cel mai minunat exemplu de manifestare a puterii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a fost acela care a spus „Pământul să dea iarbă“ și acesta este cuvântul care este viu și rămâne în veac și care ne este predicat prin Evanghelie. Am văzut cum puterea cuvântului face ca micul fir de iarbă să își facă drum spre suprafață și lumină, în ciuda bulgărilor grei de pământ care-l apasă. Puterea infinită se manifestă în lucrul firav. La fel lucrează cuvântul puterii și în aceia care cred din toată inima. Cel care recunoaște că nu este nimic - slab și neajutorat ca iarba - va fi întărit să facă lucruri mari și va fi ridicat deasupra pământului, în lumina prezenței lui Dumnezeu.

EVANGHELIA ÎN CREAȚIUNE - CAPITOLUL 8

A șaptea zi

Odihnindu-ne cu Domnul

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.“ (Gen. 2:1-3)

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.“ (Exod 20: 8-11).

Iată grandiosul rezumat al creațiunii și motivul sărbătoririi lui. Zilele creațiunii sunt suficient desemnate prin număr, dar ziua care sărbătorește creațiunea în întregime este onorată cu un nume. Numele zilei a șaptea este „Sabat“. În acest fel se realizează un obiectiv dublu. Prin numirea celei de-a șaptea zile, aceasta se distinge de toate celelalte zile, iar prin enumerarea celorlalte fără a fi numite se scoate în evidență faptul că Sabatul este o zi special desemnată care se repetă. Dar textul arată foarte clar care zi este Sabatul, aceasta fiind și una dintre poruncile sigure ale lui Dumnezeu care este „întărită pentru veșnicie“ (Ps. 111:8). Scopul urmărit cu privire la acest text este de a atrage atenția asupra lecțiilor spirituale de învățat din faptul că Sabatul a fost dat omului.

Hristos, după cum bine știm, este marele Creator. El este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.“ (Col. 1:16,17) „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“ (Ioan 1:3) Când se spune că în șase zile Dumnezeu a făcut cerurile și pământul aceasta înseamnă Dumnezeu în Hristos, pentru că Hristos este singura manifestare a lui Dumnezeu, cunoscută oamenilor. De aceea noi știm că Hristos s-a odihnit în ziua a șaptea, după terminarea creațiunii și că Hristos este cel care a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. Astfel ziua Sabatului este într-un sens special „ziua Domnului“.

De ce a fost făcut Sabatul? „Sabatul a fost făcut pentru om.“ (Marcu 2:27) Este pentru el în sensul că nu este împotriva lui. Nu este un lucru arbitrar impus lui, ceva pe care el să-l țină pur și simplu pentru că Dumnezeu a spus așa, ci este dat pentru a-l ajuta. Este o binecuvântare pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra lui. Este unul dintre „lucrurile care privesc viața și evlavia“ (2 Petru 1:3), pe care puterea Sa divină ni le-a dăruit. „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!“ (Ezech. 20:20) Observați că este un semn prin care oamenii Îl cunosc pe Dumnezeu. Deci nu este loc pentru nici o presupunere că Sabatul a fost dat doar pentru a-i deosebi pe evrei de celelalte popoare. A fost făcut înainte ca evreei să existe. A fost făcut pentru ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu; și ceea ce i-ar fi ajutat pe ei ca să-L cunoască pe Dumnezeu i-ar fi ajutat pe toți ceilalți oameni. A fost dat lui Adam la început pentru același scop - ca el să-L cunoască și să-și aducă aminte de Dumnezeu.

Dar cum ar putea fi Sabatul un semn ca oamenii să-L poată cunoaște pe Dumnezeu? Răspunsul se găsește în Epistola către Romani. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la făcerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.“ (Rom. 1:19,20) Trebuie numai să ne amintim câteva din lucrurile prezentate în paginile precedente pentru a înțelege cum este cunoscut Dumnezeu prin lucrările Sale.

Și totuși întrebarea se pune din nou. Cum ne ajută Sabatul să-L cunoaștem pe adevăratul Dumnezeu? Tocmai am citit că puterea veșnică și divinitatea Creatorului se văd în lucrurile pe care El le-a făcut; iar Sabatul este marele memorial al creațiunii. Domnul s-a odihnit în ziua a șaptea, după șase zile de creațiune și a binecuvântat și sfințit ziua a șaptea, pentru că în această zi El s-a odihnit de toate lucrările Sale. Astfel, citim: „Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toți cei ce le iubesc. Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci.“ (Ps. 111:2,3) Unele traduceri redau mai clar: „El a lăsat o aducere aminte (un memorial) a minunilor Lui“. (Ps. 111:4)

Singurul lucru necesar pe care oamenii trebuie să-l învețe în această viață este Dumnezeu. Poetul ar putea spune că omenirea trebuie să studieze omul; dar Domnul ne spune că omenirea trebuie să studieze pe Dumnezeu. „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.““ (Ier. 9:23, 24) Cunoșcându-L pe El avem tot ceea ce merită să fie cunoscut pentru că El este adevărul, tot adevărul. Isus Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu și în El se găsește „toate comorile înțelepciunii și ale științei“. (Col.2:3)

Scopul Sabatului este de a păstra amintirea puterii creatoare a lui Dumnezeu, aceasta fiind caracteristica Sa distinctă. Dar puterea creatoare este puterea Evangheliei, așa încât ceea ce comemorează creațiunea, comemorează și

răscumpărarea. Hristos este Răscumpărătorul, pentru că în El toate lucrurile au fost create. El revarsă asupra oamenilor harul lui Dumnezeu prin puterea Sa creatoare. Puterea care mântuiește pe oameni este puterea care a creat cerurile și pământul. Așa că atunci când psalmistul spune că Domnul a făcut un memorial pentru lucrările Sale minunate, el adaugă imediat: „Domnul este îndurător și milostiv“. (Ps. 111:4) În Hristos, harul Tatălui este descoperit. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“ (Ioan 1:14) El dă harul Său, care ajută la vreme de nevoie prin aceeași misterioasă și extraordinară putere prin care a creat pământul; prin aceeași putere prin care razele soarelui dau viață plantelor de pe pământ.

Observați cât de inseparabil este legat Hristos de Sabat. Prin El au fost create toate lucrurile și prin El se țin. Dar lucrările lui Dumnezeu descoperă puterea și divinitatea Sa veșnică; iar Hristos este puterea lui Dumnezeu și în El locuiește trupește toată Dumnezeirea. De aceea lucrările creației demonstrează puterea și divinitatea Domnului Isus Hristos. Sabatul este marele memorial al minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu în Hristos și astfel el este marele semn al divinității lui Hristos. Păzirea Sabatului așa cum Dumnezeu a rânduit la creație este o recunoaștere a divinității lui Hristos. În măsura în care omul eșuează în păzirea Sabatului Domnului în spirit și adevăr, el nu reușește să recunoască divinitatea lui Hristos și să primească binecuvântarea care decurge din realitatea divinității Sale.

Acest lucru este demonstrat de cuvintele lui Hristos către fariseii care L-au acuzat pe nedrept că El și ucenicii Săi calcă Sabatul, pentru că și-au satisfăcut foamea în acea zi și pentru că El a vindecat un om în Sabat. El a zis: „Fiul omului este Domn și al Sabatului“. (Matei 12:8) Faptul că El este Domnul Sabatului nu este un lucru lipsit de importanță. A fi Domnul Sabatului înseamnă că El este creatorul cerurilor și pământului, că este Domn peste toate.

Legat de Sabat există o binecuvântare specială. Este adevărat că mulți care obișnuiesc să țină Sabatul nu primesc această binecuvântare; dar aceasta se întâmplă pentru că ei nu știu de ea. Scriptura afirmă că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. El a binecuvântat acea zi. Nu este nici o zi din săptămână în care oamenii să nu fie binecuvântați de Dumnezeu. Într-adevăr, și cei buni și cei răi se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu în fiecare zi. Domnul este totdeauna aproape și gata să binecuvânteze, dar există o binecuvântare în ziua de Sabat, care nu poate fi găsită în altă zi. Este binecuvântarea Sabatului. Dumnezeu și-a pus binecuvântarea asupra Sabatului și binecuvântarea Sabatului se găsește numai în Sabat. Nimeni nu poate găsi un lucru acolo unde nu este. Binecuvântarea Sabatului nu a fost pusă asupra nici unei alte zile cu excepția zilei a șaptea; deci ea nu poate fi găsită nicăieri altundeva.

Pentru ce este binecuvântarea aceasta? Este pentru același scop pentru care sunt date toate binecuvântările lui Dumnezeu. „Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.“ (Fapte 3:26) Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni nu pentru că sunt buni, ci pentru ca ei să poată deveni buni. Toate binecuvântările Sale au scopul de a-i întoarce de la fărâdelegile lor. Dacă oamenii îl cunosc pe Dumnezeu atunci binecuvântările pe care El le revarsă au scopul de a-i apropia și mai mult de El. Așa este și cu Sabatul. Este dat pentru a-i întoarce pe oameni spre Dumnezeu, amintindu-le de bunătatea și puterea Sa slăvită. Puterea creației este puterea lui Hristos. Hristos este „făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare“. Puterea prin care El ne dă aceste lucruri este puterea prin care a creat lumile. De aceea găsim un sens mai adânc în cuvintele Domnului: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.“ (Ezech. 20:12) Binecuvântarea Sabatului este binecuvântarea sfințirii. După cum Sabatul este memorialul creației lui Dumnezeu, tot așa el ne face cunoscută puterea lui Dumnezeu de a ne transforma în creaturi cu totul noi în Hristos.

ODIHNA DE SABAT: Cuvântul „Sabat“ înseamnă odihnă. Este cuvântul ebraic pentru odihnă. Deci acolo unde scrie „ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeu“ (trad. din engleză, n.t.) este ca și cum ar scrie „ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeu“. Că acesta este adevărul va fi clar pentru oricine își amintește declarația că în ziua a șaptea Domnul s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

Acum să ne amintim că suntem chemați să păzim Sabatul Domnului. Astăzi auzim termeni ca „Sabatul evreiesc“, „Sabatul continental“, „Sabatul puritan“, „Sabatul american“, „Sabatul creștin“, etc.; dar singurul Sabat despre care ne vorbește Biblia este „Sabatul Domnului Dumnezeului Tău“. (trad. din eng., n.t.) „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele.“ (Exod 31:13) Domnul vorbește despre Sabat numind-o „ziua Mea cea sfântă“ (Isaia 58:13). Deci noi trebuie să păzim odihna Domnului. Noi nu trebuie doar să ne abținem de la muncă în ziua în care Domnul s-a odihnit, ci să păstrăm odihna Sa. Ce înseamnă aceasta? Să vedem.

Mântuitorul ne spune că „Dumnezeu este un Duh“ (trad. din eng., n.t.). (Ioan 4:24) Mai exact este comentariul marginal al traducerii Revised Version, care spune că: „Dumnezeu este Duh“. El nu este doar unul dintre duhuri, ci este duhul. El este o ființă spirituală, nu una fizică. Aceasta înseamnă că este o umbră? În nici un caz. Singurele lucruri durabile sunt cele spirituale. Dumnezeu este substanță, pentru că ni se spune că Hristos este „întipărirea Ființei Lui“. (Evrei 1:3) (În engleză, traducerea Revised Version, „chiar imaginea substanței Sale“, n.t.) Ideea pe care suntem atât de înclinați s-o acceptăm, conform căreia lucrurile spirituale nu sunt reale, este greșită. „Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc“. (1 Cor. 15:44) Trupul lui Hristos după înviere, trupul în care El s-a înălțat la cer, a fost cu siguranță un trup spiritual și totuși el era foarte real și tangibil. Noi nu putem spune ce este un trup spiritual, dar știm că el este înfinit superior

și mai desăvârșit decât corpurile noastre fizice. Trupul spiritual nu este supus limitelor, așa cum se întâmplă cu cel natural, fizic.

Dumnezeu este Duh, deci odihna Sa de după creațiune a fost una spirituală. Crearea pământului nu implica o oboseală fizică. „Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește“. (Isaia 40:28) Creațiunea nu a fost o lucrare fizică; ea a fost cu totul spirituală. Dumnezeu a zis și s-a făcut. Și cuvântul Său este duh. Deci, a păzi Sabatul, sau odihna, lui Dumnezeu înseamnă să te bucuri de odihnă spirituală. Ea are un înțeles mai adânc decât cel care i se atribuie. Sabatul nu este destinat doar odihnei fizice ci pentru cea spirituală. El are o semnificație mai profundă decât cea care i se atașează de obicei. Este adevărat că ni se cere să nu facem lucrul nostru în această zi, dar oprirea din lucrul fizic în ziua Sabatului nu este decât un simbol al odihnei spirituale pe care Dumnezeu o dă aceluia care îl acceptă drept Creator al tuturor lucrurilor. Fără odihnă spirituală nu există o adevărată păzire a Sabatului. Domnul spune despre aceia care își vor opri piciorul în ziua Sabatului neurmând căile lor în ziua Sa cea sfântă, ci Sabatul va fi desfătarea lor ca să sfințească pe Domnul, slăvindu-L, că se vor desfăta în Domnul. (Isaia 58: 13,14) Omul se poate strădui să nu muncească în ziua a șaptea cu aceeași scrupulozitate ca și cel mai strict fariseu și totuși dacă nu-L cunoaște și nu se desfăta în Domnul Isus Hristos, el nu păzește Sabatul Domnului. Adevărata odihnă de Sabat poate fi găsită numai în Hristos.

Să nu uităm că Sabatul a fost dat omului în Eden, înainte ca păcatul să intre în lume. Adam trebuia să muncească, însă munca sa nu era obositoare. Munca nu face parte din blestem, dar oboseala în urma muncii face parte. Numai după cădere i s-a spus lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el“, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.“ (Gen.3:17-19) Toate acestea s-au întâmplat pentru că el păcătuisese. Dacă el ar fi rămas loial față de Dumnezeu, pământul ar fi dat din belșug numai ce e bun și munca ar fi fost o plăcere. Totuși Sabatul ar fi fost respectat, nu ca o odihnă pentru trup, care nu ar fi fost niciodată obosit, ci ca un timp de comuniune plină de desfătare cu Dumnezeu.

Din aceasta se poate învăța o lecție practică privind legislația Sabatului. Dacă Sabatul ar fi doar pentru odihna fizică a oamenilor, pentru ca aceștia să poată începe săptămâna următoare goana după bogăție cu mai multă energie, guvernul ar putea cere oamenilor să păzească Sabatul. Dar deoarece odihna Sabatului este o odihnă spirituală, imposibilitatea de a forța pe cineva să păzească Sabatul este evidentă. Spiritualitatea ține de Spiritul lui Dumnezeu. Odihna Sabatului, fiind spirituală, este odihna pe care numai Duhul lui Dumnezeu o poate da, iar Duhul lui Dumnezeu nu se supune legilor Parlamentului sau hotărârilor tribunalelor. Chiar dacă ziua a șaptea, ziua pe care Însuși Domnul a binecuvântat-o și a sfințit-o, ar fi ziua ce s-ar căuta să se impună, rezultatul ar fi același. Dumnezeu nu folosește constrângerea și El nu a autorizat pe nici un om sau grup de oameni s-o folosească în locul Său. Sabatul este pentru om; este cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu o dă omului. Acesta îi arată omului puterea prin care el poate fi mântuit. De aceea, a constrânge oamenii să păzească Sabatul ar însemna să-i constrângi să fie mântuiți. Hristos spune că atrage oamenii la El, nu-i împinge. El este Păstorul cel bun; în această calitate El merge înaintea oilor Sale și le conduce prin vocea sa, dar nu le mână cu bâta.

Este clar că simpla refacere fizică nu constituie obiectivul zilei de Sabat și că doar încetarea efortului fizic nu înseamnă deloc păzirea Sabatului. Totuși, încetarea totală a lucrului pentru propriul folos, indiferent care ar fi acesta, este poruncit în ziua a șaptea. Și aceasta nu numai cu scopul de a avea timp să contemplăm lucrurile lui Dumnezeu fără a fi deranjați, ci pentru a imprima o foarte necesară lecție de încredere în Dumnezeu. Când încetăm lucrul prin care ne câștigăm existența, ne reamintim că Dumnezeu ne dă nu numai binecuvântări spirituale ci de asemenea toate cele necesare vieții. Prin aceasta recunoaștem că, deși ascultând de porunca Sa, muncim pentru a ne câștiga pâinea zilnică, noi suntem la fel de dependenți de El ca și cum nu am fi făcut nimic.

De aceea, o corectă înțelegere a Sabatului și a obiectivului său, ar răspunde pentru totdeauna întrebării care adesea apare în mintea celor convingși că trebuie să asculte de Dumnezeu în ceea ce privește păzirea Sabatului. Întrebarea este: „Dacă voi păzi ziua a șaptea, cum voi putea să-mi câștig existența? Fără îndoială îmi voi pierde poziția și deoarece relativ puțini oameni păzesc această zi, ea fiind și principala zi de afaceri, nu voi putea să-mi găsesc un loc de muncă. Ce să fac?“ Vreau să spun că o asemenea întrebare nu va fi niciodată pusă de cel care cunoaște natura și obiectivul Sabatului. El va ști că tocmai Sabatul este cel care răspunde la întrebare. Ideea fundamentală a păzirii Sabatului este încrederea totală în Dumnezeu, a cărui putere a creat universul din nimic și îl susține și a cărui dragoste pentru creaturile sale este egală cu puterea Sa de a le face bine.

Aceasta va rezolva și problema, sau mai bine zis va preveni apariția sa, referitor la faptul dacă un om ar trebui să lucreze în Sabat la recoltat, într-o situație extremă, când s-ar părea că aceasta ar fi singura soluție pentru strângerea recoltei. El va ști că Dumnezeu, care singur face să crească grâul, este capabil să-l apere sau să-i pună la dispoziție din abundență alte mijloace în cazul în care acesta ar fi distrus. Însă toți vor înțelege că păzirea perfectă a Sabatului este consecvență cu acordarea a tot ceea ce este necesar celor încercați, pentru că tocmai Sabatul ne reamintește că Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv“.

ODIHNA CARE RĂMÂNE: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna“, despre care a vorbit El, când a zis: „Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!“ Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.“ Și aici este zis iarăși: „Nu vor intra în odihna Mea!“ Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: „Astăzi“ - zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!“ Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.“ (Evrei 4:1-10)

Odihna despre care se vorbește aici este evident odihna care rămâne pentru copiii lui Dumnezeu în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Este odihna pe pământul reînnoit, pe care evreii din vechime nu au obținut-o din cauza necredinței. Ceea ce au primit în Canaan a fost numai o umbră a adevăratei odihne pe care Dumnezeu le-o promisese. Aceeași Evanghelie a împărăției care ne este predicată, a fost mai întâi predicată lor. Dar ce are a face ziua a șaptea cu odihna veșnică din împărăția lui Dumnezeu? Să vedem.

După cum am văzut, Sabatul este memorialul creațiunii. Dar să nu uităm că Sabatul a fost dat atunci când „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“. Astfel, Sabatul comemorează o creațiune perfectă. El ne amintește că pământul nu a fost întotdeauna în starea în care îl vedem acum. Atunci, deoarece nici unul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu dă greș și toate planurile vor fi împlinite, tot așa de sigur după cum Sabatul ne aduce aminte de terminarea unei creațiuni desăvârșite ca locuință pentru om, el este asigurarea noastră că pământul va fi reînnoit și amenajat pentru a fi locuința celor care vor primi moștenirea sfinților, în lumină.

„Toți sunt rușinați și uluiți, toți pleacă plini de ocară, făuritorii idolilor. Dar Israel va fi mântuit de Domnul, cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați, în veci. Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit - „Eu sunt Domnul, și nu este altul!“ (Isaia 45:16-18)

Dumnezeu a făcut pământul și a așezat omul pe el. Omul a fost creat desăvârșit; deci Dumnezeu a vrut ca pământul să fie locuit de ființe perfecte. Acestor ființe El le-a dat Sabatul pentru a le aminti continuu de Creator și astfel să-și păstreze perfecțiunea. Acea perfecțiune nu a fost numai fizică, ci și spirituală. Omul, perfect în caracter, a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Așa că el urma să păzească Sabatul ca o aducere aminte a perfecțiunii spirituale pe care el o primise de la Dumnezeu și pe care numai El o putea păstra. La acea stare perfectă vrea Domnul să readucă pământul, prin Evanghelie El pregătind un popor perfect care să locuiască pe pământul refăcut. Deși omul a căzut și pământul a fost pângărit, Sabatul încă rămâne un fragment de Eden, atât ca aducere aminte a ceea ce Dumnezeu a pregătit la început cât și ca mijloc de a-l ridica la acea poziție înaltă, astfel încât el să se poată bucura de acesta când va fi restaurat.

Prin urmare, odihna care rămâne este pământul reînnoit și Edenul refăcut. Lucrările au fost terminate la întemeierea lumii. Adică de îndată ce pământul a fost creat, acesta a fost odihna omului. Omului i s-a dat să lucreze, dar nu era o muncă obositoare. O redare strict literală a Genezei 2:15 ar fi că Dumnezeu l-a făcut pe om să se odihnească în grădina pe care El o plantase. El i-a dat omului odihnă în pământul care era pregătit pentru plăcerea lui. Dovada acestui fapt sunt cuvintele: „Și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse“.

Apoi Sabatul a fost dat omului ca un semn că el urma să se odihnească în toată veșnicia cu Domnul. Aceasta înseamnă că el urma să se bucure de odihna spirituală - o eliberare deplină din păcat.

În timpul celor șase zile lucrătoare Dumnezeu a rostit cuvintele care au adus pământul la starea sa perfectă. Apoi El s-a odihnit. El a încetat să mai vorbească, iar cuvântul Său, care este viu și lucrează în veac, a continuat să susțină ceea ce crease. Așa că Dumnezeu s-a odihnit bazându-se pe Cuvântul Său. El a putut să se odihnească de lucrarea creațiunii având deplină încredere în Cuvântul Său că acesta va susține universul. Așa că atunci când ținem Sabatul Domnului, noi pur și simplu beneficiem de odihna care este rezultatul credinței noastre în făgăduințele lui Dumnezeu.

Astfel se face că „noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă“. Iar cel care intră în odihnă încetează de asemenea să mai facă propriile fapte, după cum Dumnezeu a terminat lucrarea Sa. Înainte ca omul să accepte cu adevărat cuvântul Domnului, tot ceea ce face este în puterea sa. Faptele firii pământești nu sunt decât păcat; și chiar dacă oamenii declară că îi slujesc lui Dumnezeu și doresc cu toată sinceritatea să facă ceea ce este bine, faptele lor în acest sens sunt un eșec. „Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.“ (Isaia 64:6) Dar când realizăm puterea cuvântului lui Dumnezeu și înțelegem că acesta poate să-i zidească pe cei care se încred în el, atunci încetăm să mai facem propriile noastre fapte și îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze în noi și voința și înfăptuirea după plăcerea Lui. Atunci toate faptele sunt făcute în El și ele sunt bune. Aceasta este cu adevărat odihnă. Odihna pe care o experimentăm atunci când realizăm că mântuirea nu este lucrarea noastră ci a cuvântului care a creat cerurile și pământul și care le susține, este odihna pe care ne-o aduce Sabatul atunci când acesta este ținut așa cum dorește Dumnezeu.

Observați că noi trebuie să ne amintim de ziua Sabatului pentru a o sfinți. Ea este sfântă și așa trebuie să o păstrăm. Noi nu trebuie să o facem mai sfântă, pentru că aceasta ar fi imposibil; numai Dumnezeu ar putea face aceasta. Orice am

face noi nu putem adăuga sau scădea ceva din sfințenia ei. Nici nu putem să ne sfințim singuri astfel încât să-l păzim așa cum trebuie. Noi nu putem face aceasta. Dar aceeași putere care a sfințit ziua Sabatului ne va sfinți și pe noi. Aceasta este puterea care a creat universul. Prin puterea creatoare noi trebuie să fim sfințiți, deoarece Hristos este Creatorul și El a fost făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Dumnezeu ne-a dat Sabatul - memorialul puterii sale creatoare - pentru ca noi să știm că El este Dumnezeu care ne sfințește.

Aceasta este odihna pe care Hristos o dă tuturor celor care vin la El. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. (Matei 11:28, 29) Trebuie să venim și să ne odihnim pe cuvântul care susține universul. Aceasta este semnificația Sabatului. El comemorează creațiunea; însă răscumpărarea este pur și simplu puterea care a creat toate lucrurile și care lucrează să le restaureze. Așa că Sabatul marchează cele mai înalte realizări ale Evangheliei.

Am văzut că Sabatul a fost dat în Eden și că este o parte a acelei odihne în care a intrat Dumnezeu. Când este ținut în duh și adevăr, el este un fragment din Eden, păstrat pentru noi, în ciuda tuturor schimbărilor produse de blestem. Și cum Dumnezeu nu a făcut pământul în zadar ci l-a făcut ca să fie locuit de aceeași clasă de oameni cu care l-a populat la început, așa va fi. Deci Sabatul nu este numai o porțiune din Edenul original, păstrat pentru noi, ci este identic cu odihna de care se vor bucura sfinții lui Dumnezeu în veșnicie. Cerul începe cu adevărat pe pământ pentru aceia care Îl acceptă deplin pe Mântuitor și care i se dăruie Lui fără rezerve. Sabatul, un fragment de paradis, acoperă prăpastia dintre Edenul pierdut și Edenul restaurat reprezentând memorialul primului și garanția pentru cel de-al doilea.

Așadar, nu este Sabatul cu adevărat o desfătare? Poate cineva care-i înțelege semnificația să-l privească altfel decât ca o binecuvântare? Omul lui Dumnezeu ne-a lăsat un cântec pentru ziua de Sabat în care ne arată cum ar trebui considerat și ce trebuie să facă pentru noi: „Frumos este să laudăm pe Domnul, și să mărim Numele Tău, Prea Înalte, să vestim bunătatea Ta, și noaptea credincioșia Ta, cu instrumentul cu zece coarde și cu alăuta, în sunetele harfei. Căci Tu mă înveselești cu lucrările tale, Doamne, și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale.“ (Ps. 92:1-4) Noi trebuie să fim tari în Domnul și în puterea Lui. Noi trebuie să fim biruitori, „prin El care ne-a iubit“. Deci, atunci când suntem asediați de ispite nu trebuie decât să ne gândim la puterea lui Dumnezeu - puterea care a creat lumile din nimic - și să fim siguri că ea va fi folosită pentru eliberarea noastră, numai de am accepta-o. Nimic nu este prea greu pentru Domnul și nimic nu-I poate rezista. Toată oștirea lui Satana nu are nici o putere atunci când luptă împotriva Domnului. Hristos „a dezbrăcat domniile și stăpânirile.“ (Col. 2:15) Astfel că atunci când ne încredem în această putere biruința este deja câștigată. Lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut ne reamintesc puterea Sa și astfel suntem biruitori prin lucrările mâinilor Sale. Sabatul este menit să ne dea tocmai această slăvită biruință.

Astfel, deoarece Sabatul este semnul unei creațiuni perfecte, el este sigiliul unei noi creaturi în Hristos. De aceea el este sigiliul lui Dumnezeu, pe care îl pune Duhul lui Dumnezeu. Datorită faptului că își are originea în Paradis și reprezintă o parte a odihnei Paradisului, el arată că aceia care îl păzesc în spirit (nu doar ca formă) sunt, prin puterea cea mare a lui Dumnezeu, destinați să ocupe un loc în Paradis. Și astfel, în veacurile viitoare, când Edenul va fi refăcut, toate făpturile vor veni împreună în fiecare Sabat să se închine lui Dumnezeu, a cărui dragoste, putere și îndurare în Hristos le-a dat posibilitatea să se împărtășească de slava prezenței Sale. Și când se vor aduna în acele zile de Sabat de trei ori binecuvântate, ei vor cânta: „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda“. Dar mulțimea celor răscumparați nu vor fi singurii care vor aduce laude. Toate lucrările lui Dumnezeu Îl laudă pe el chiar acum, în timp ce gem și așteaptă să fie răscumparați; dar atunci, când orice urmă de blestem va fi fost îndepărtată și Evanghelia va fi readusă creațiunea la starea originală, „toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri“ se vor uni într-un singur glas, în perfectă armonie, spunând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!“ (Apoc. 5:12, 13)